HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2014 Cena $ 2.50 OCTOBER 2014

Ditrichštejnská hrobka v Mikulově

Město Mikulov na okrese Břeclav, které leží přímo na hranicích s Rakouskem je známé svým nádherným zámkem i staroslavnou kolegiátní kapitulou při kostele svatého Václava. Svatý kopeček u Mikulova je každoročně cílem mnoha poutníků. Dnes se však chceme zastavit u další významné památky tohoto města. Na východní straně hlavního náměstí v Mikulově upoutá každého návštěvníka mohutné průčelí chrámu se dvěma hranolovitými věžemi. Je to rodinná hrobka Ditrichštejnů a zastavíme se u ní v tento dušičkový čas, kdy lidé přicházejí na hřbitovy, aby se zde modlili u hrobů drahých zesnulých. Tato hrobka byla původně též kostelem.

Roku 1623 nechal v Mikulově v sousedství kapucínského kláštera kardinál František z Ditrichštejna postavit kopii Svaté chýše, která stojí v Lorettu v Itálii. Byla to vůbec první loretánská kaple na Moravě, která se stala stavební předlohou mladší Lorety v Praze na Hradčanech 1626, v Římově v jižních Čechách 1650, v Brně u Minoritů 1716 a na mnoha dalších místech na území Čech a Moravy. Do loretánské kaple v Mikulově byla také umístěna soška Černé Madony a podle dobových zpáv zde bylo na přímluvu Matky Boží uzdraveno mnoho nemocných, o čemž svědčila i řada votivních darů, které zde poutníci zanechávali.

Nad loretánskou kaplí nechal kardinálův synovec Maxmilián z Ditrichštejna postavit kostel zasvěcený sv. Anně. Projektantem byl Giovanni Giacommo Tencalla, italský architekt, který v té době pracoval pro sousední rod Lichtenštejnů na novostavbách jejich zámků ve Valticích a v Lednici. Stavba kostela sv. Anny byla zahájena před rokem 1638 a vysvěcen byl roku 1656. Hlavní loď kostela se klenula přímo nad Svatou chýší, která byla umístěna uprostřed hlavní lodi. Souběžně se stavbou kostela probíhala i výstavba pohřební kaple Březnických z Náchoda při severní zdi a sakristie s klenotnicí v patře na straně jižní. Ta byla v letech 1678–1682 přestavěná a umělecky vyzdobená štukami od Giovanni Castelliho Tencalla. K jihozápadní straně kostela sv. Anny byla přistavěna pohřební kaple Dietrichsteinů, dnešní sakristie. V letech 1701–1706 byl kostel obohacen o monumentální zcela nové dvouvěžové průčelí, vybudované podle projektu Johanna Bernharda Fischera z Erlachu.

Rakve Ditrichštejnů

14. září 1784 vypukl v Mikulově v blízkosti náměstí obrovský požár, který trval tři dny a zničil celou severní část města. Nevyhnul se ani kostelu sv. Anny. Tehdy se zřítila hlavní loď kostela na loretánskou kapli. Podařilo se zachránit pouze sošku Černé Madony s loretánským pokladem a rakve s ostatky Ditrichštejnů z podzemní krypty. Vše bylo převezeno do kostela svatého Václava, který stojí nad náměstím.

Po požáru zůstal loretánský kostel svaté Anny jenom ruinou a chátral více než 60 let až do roku 1845, kdy se František Josef z Ditrichštejna rozhodl, že ruiny nechá přestavět na rodinnou hrobku pro své předky. Stavba byla uskutečněna v letech 1845–1852 na základě projektu Heinricha Kocha. Architekt zrušil původní hrobní kapli Ditrichštejnů na jižní straně. Kněžiště kostela, které jako jediná část stavby zůstalo nepoškozené, uzavřel klasicistní zdí, která nese letopočet 1846. Na místě bývalé hlavní lodi vytvořil otevřené nádvoří. Arkády bočních kaplí byly zazděny a tak vznikly dvě postranní chodby, kam byly přeneseny rakve s pozůstatky zemřelých členů rodu Ditrichštejnů z let 1617–1852, které byly po požáru provizorně uloženy pod kostelem sv. Václava.

Nově vzniklá kaple na místě původního kněžiště, byla vybavena novým oltářem, nad nímž se zvedá monumentální kříž od Franze Bauera, dále lavicemi a varhanami z dílny vídeňského mistra Deutschmanna. Ze stropu visí velký mosazný lustr vyrobený v roce 1854. Je to práce Theofila Hanbeny, ten je také autorem některých rakví.

Zachovala se také kaple rodu Březnických z Náchoda, kteří měli nedaleko Mikulova panství. V této kapli se nachází jediná kopule se štukovanou výzdobou, která se v roce 1784 při požáru nezřítila.

Upraveno bylo i poškozené průčelí, zděné nástavce nahradily původní barokní báně a na balustrádu mezi oběmi věžemi byla osazena socha Krista a dvou andělů.

V bočních lodích se nacházejí rakve s ostatky Ditrichštejnů. Nejstarší rakev pochází z roku 1639 a patří Anně Marii z Ditrichštejna, rozené z Lichtenštejna. Posledním pochovaným byl kníže Hugo z Ditrichštejna, který zemřel roku 1920. Jeho ostatky však byly v roce 1945 převezeny do Vídně. V hrobce se dnes nachází celkem 45 rakví, z toho 44 patří příslušníkům rodu Ditrichštejnů. Ostatky jsou uloženy ve vnitřních rakvích ze dřeva nebo kovu a ty jsou vsunuty do vnějších měděných nebo mosazných rakví, které jsou vystaveny na dřevěných katafalcích z 19. století.

Pomník Františka Josefa z Ditrichštejna před kaplí

Na nádvoří před kaplí na místě původní Lorety se nachází mramorová socha Františka Josefa z Ditrichštejna od pražského sochaře Emanuela Maxe. Zhotovil ji až pět let po smrti Františka Josefa v roce 1859, podle portrétu knížete.

Počátkem 90. let 20. století, město přistoupilo k náročné rekonstrukci již poškozeného objektu Ditrichštejnské hrobky. Byl zrestaurován kamenný plášť budovy i figurální výzdoba, veškeré interiéry a prostor nádvoří

Socha Černé Madony z bývalé Lorety se dodnes uchovává v kostele sv. Václava. Věřící k uctění Panny Marie konají v Mikulově třikrát do roka slavné poutě a to vždy první květnovou, červnovou a říjnovou sobotu. Mimo to bývá hlavní pouť a průvod se sochou Černé Madony na Svatý Kopeček u Mikulova v září v neděli po svátku narození Panny Marie.

Foto na titulní straně:
Průčelí Ditrichštejnské hrobky v Mikulově

Maria, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší...

Chlad Matko Boží, v českých srdcích studí
a v nitru houstne chmurný stín.
Tma prázdnoty nám trčí z hrudi,
lidé jsou hnáni hříchem smrti v klín.
A kletba nad hlavami se nám vznáší,
v ní je skryt hrozné zkázy jed,
ten zhoubu chystá zemi naší
a mění duše v tvrdý led.
Děs hříchů, vášní u nás šílí
a květy ctností sežeh mráz!
V té nouzi hlas náš, Matko, kvílí,
Maria, hle, vyslyš nás.

Ty Matko svatá, pohleď na tu bídu,
vždyť vidíš duše naší hlad.
Ta srdce bez lásky, štěstí a klidu,
co myslí, že ve světě najdou snad,
mír ubohé své rozeštvané duši,
ve které vládne těžký hřích
a její nářek neohluší
ani světa rozkoš a světa smích.
Vždyť duše jenom k Bohu touží
a proto, Matko, slyš náš hlas:
„zažeň dravce co nad námi krouží
a k Bohu, Matko, přiveď nás.

Copak jsi, Matko, někdy zapomněla,
svou pomoc dát, když prosil Tebe ret?
Když vytryskla nám slza vřelá,
zda nechtěla jsi nás vyslyšet?
Ne nadarmo se ruce pjaly,
Matko, před tvým obrazem.
Ty těšila jsi vždycky žaly
a štěstím blažila jsi zem.
Pohled tvůj tmu smutku plaší
a úsměv tvůj ji mění v jas.
Pohlédni také k české zemi naší,
Panno Maria, ty potěš nás.

Vždyť vzpomeň si, ty Matko milá,
jak věrným Tobě dřív byl Čech,
jak v srdci jeho ty jsi stále byla,
i když ho ovál smrti dech.
Vzpomeň si jak náš národ kdysi
se Mariánský s pýchou zval,
jak jméno Tvoje vyrvat nedali si
a každý byl by život za Tě dal.
Vzpomeň si, že my zde, jejich děti,
jak oni Tvými chceme býti zas
a proto, Matko, k Tobě prosby letí:
Panno Maria, hle zachraň nás.

Čeněk Maria Tomiško 1925

Černá Madona z Mikulova

Matičko Boží, obětuj
milosti své mně zář,
zbožně chci vzdáti život svůj
lásce Tvé na oltář;
když se mé cíle zašeří,
v temnu mě hrůzy jmou,
obejmi v lokty mateří,
opatruj duši mou!

Slzy nám stírej rukou svou,
Matičko rozmilá,
odejmi strast a žalost zlou,
naše buď posila;
když vše nás v světě opustí,
nedej nám zahynout,
láska Tvá ať nás připustí
k Tobě se přivinout.

Ukaž nám svoje Děťátko
rozmilé, překrásné,
Ježíška, malé poupátko,
v loktech Tvých přešťastné;
ať mile na nás pohlédne
pohledem milosti,
duši nám k sobě pozvedne
ku věčné radosti.

Eliška Krásnohorská, P. Alois Kolísek
Z opery Bedřicha Smetany „Tajemství"

LITURGICKÁ ČTENÍ

29.neděle v mezidobí - 19.října 2014

1. ČTENÍ - Iz 45, 1.4-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: „Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásal jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný."

2. ČTENÍ - 1 Sol 1, 1-5b

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

EVANGELIUM - Mt 22, 15-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytili za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?" Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!" Podali mu denár. Zeptal se jich: „Čí je to obraz a nápis?" Odpověděli: „Císařův." Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu."

30.neděle v mezidobí - 26.října 2014

1. ČTENÍ - Ex 22, 20-26

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný."

2. ČTENÍ - 1 Sol 1, 5c-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se Božího hněvu.

EVANGELIUM - Mt 22, 34-40

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?" Odpověděl mu: „'Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.' To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci."

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé 2. listopadu 2014

Tento den může každý kněz sloužit tři mše svaté, na jednu může přijmout vlastní intenci, druhou má obětovat za všechny zemřelé a třeti na úmysly Svatého Otce.

1. MŠE SVATÁ

1. ČTENÍ - Moudr 3, 1-9

Čtení z knihy Moudrosti.

Duše spravedlivých jsou v Boží ruce a nedotkne se jich utrpení. Zdáli se být mrtví v očích lidí pošetilých, jejich smrt se pokládala za neštěstí, za záhubu jejich odchod od nás, v pokoji však přebývají. I když se lidem zdálo, že jsou trestáni, jejich naděje byla plná nesmrtelnosti. Po lehkém trestu dojdou velkých dobrodiní, vždyť Bůh je pouze zkoušel a shledal, že ho jsou hodni. V tavícím kelímku je zkoušel jak zlato, jako dokonalá oběť se mu zalíbili. V čase, kdy budou odměněni, zazáří, jako jiskry proběhnou obilnými stébly. Budou soudit pohany a ovládnou národy a Pán jim bude navěky králem. Ti, kdo v něj doufali, poznají pravdu, kdo byli věrní, setrvají u něho v lásce, protože jeho vyvolení najdou lásku a smilování.

2. ČTENÍ - Řím 8, 14-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!" Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi.

Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy. Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM - Mt 25,31-46

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A odělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žízniveho, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života."

2. MŠE SVATÁ

1. ČTENÍ - Dan 12,1-3

Čtení z knihy proroka Daniela.

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě naveky. Kteří byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. ČTENÍ - 1 Kor 15, 20-24a. 25-28

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. 'Všechno' totiž Bůh 'podřídil pod jeho nohy'. Když však říká, že všechno je podřízeno, je samozřejmě z toho vyňat ten, který mu všechno podřídil. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM - Lk 12, 35-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete."

3. MŠE SVATÁ

1. ČTENÍ - 2 Mak 12, 43-46

Čtení z druhé knihy Makabejské.

Juda, kníže Izraele, uspořádal sbírku dvou tisíc drachem stříbra, kterou poslal do Jeruzaléma, aby byla podána oběť za hřích. To bylo jistě dobré a šlechetné jednání, když tak smýšlel o vzkříšení. Kdyby totiž nevěřil, že padlí vstanou z mrtvých, bylo by zbytečné a směšné modlit se za mrtvé. Nadto myslel na nádhernou odměnu, která je uchována těm, kdo zesnou ve zbožnosti. Svatá a zbožná je to myšlenka! Proto dal vykonat smírnou oběť za mrtvé, aby byli zbaveni hříchu.

2. ČTENÍ - 1 Sol 4, 13-14. 17b-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM - Jan 5, 24-29

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina - ano, už je tady - kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít. Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. září 2014

Politické události

Vláda schválila státní rozpočet a v Poslanecké sněmovně prosadila daňové změny

Státním zaměstnancům – úředníkům, učitelům, policistům či hasičům se už od listopadu zvýší platy o 3,5 %, bezpečnostním složkám pak od Nového roku ještě o dalších 1,5 %. V pondělí 22. září o tom rozhodla vláda při projednávání návrhu zákona o státním rozpočtu na příští rok. Rozpočet se schodkem 100 miliard korun (při celkových výdajích 1,219 biliónu korun) kabinet schválil a do konce září ho musí předložit poslancům. Prezident Miloš Zeman rozpočet po schválení Poslaneckou sněmovnou podepíše, protože návrh splňuje jeho základní představy – aby nejvíc rostly investice a aby rostly rychleji než spotřeba občanů a ta rychleji než spotřeba vlády. V dolní komoře se koaličnímu kabinetu premiéra Bohuslava Sobotky (ČSSD) tuto středu podařilo prosadit řadu daňových změn. Poslanci odsouhlasili třetí, desetiprocentní sazbu DPH na léky, knihy a kojeneckou výživu. Současně také podpořili vrácení daňové slevy (cca dva tisíce měsíčně) pracujícím a podnikajícím důchodcům a rozšíření porodného i na druhé dítě, a to ve výši 10 000 Kč. Porodné na první dítě zůstává na 13 000 korunách. Na druhou stranu ale poslanci zrušili výdajové paušály (60-80 %) živnostníkům s obratem přes dva miliony korun. „My se samozřejmě snažíme o to, aby se nemusely zvyšovat daně a je také potřeba zajistit to, aby se daně platily spravedlivě (…), změny daňových paušálů pro živnostníky by měly sloužit k tomu, aby zjednodušovaly administrativu, nikoli aby se staly nástrojem optimalizace," okomentoval pro ČT24 změnu předseda ústavně-právního výboru Jeroným Tejc (ČSSD).

Generál Petr Pavel bude druhým nejdůležitějším mužem NATO

Novým šéfem Vojenského výboru NATO se 26. června roku 2015 stane generál Petr Pavel, současný náčelník Generálního štábu Armády ČR. Do funkce ho nejvyšší vojenský orgán Severoatlantické aliance zvolil na zasedání v litevském Vilniusu. V hlasování uspěl proti kandidátům z Řecka a Itálie a stane se prvním člověkem ze zemí bývalé Varšavské smlouvy na této pozici. Generál Pavel vystudoval několik vojenských vysokých škol doma i v zahraničí. V roce 1993 se vyznamenal v rámci mise OSN v rozpadající se Jugoslávii, když se členy československého praporu zachránil francouzské vojáky, kteří se ocitli v obklíčení a pod minometnou palbou na jedné ze svých základen. V roce 2003 zastupoval českou armádu na velitelství operace Trvalá svoboda v USA. Ta začala jako odpověď na teroristické útoky z 11. září a zahrnuje mimo jiné válku v Afghánistánu. „Trochu se do toho vkrádají pochybnosti, zda bude člověk schopen to všechno zvládnout a obsáhnout. Je toho hodně a je to dost odlišné od toho, co dělám teď. Na druhou stranu, jsem přítelem výzev," citoval generála server iDnes.cz. Mezi výzvy, o kterých se zmiňuje, patří především situace na Ukrajině, v Iráku a Sýrii. Právě na Ukrajinu se Pavel zaměřuje především. „NATO si uvědomilo, že bezpečnostní architektura, bezpečnostní situace, na kterou jsme byli v poslední dekádě zvyklí, tedy alespoň ze strany NATO atmosféra určitého partnerství s Ruskem, vzala za své. NATO tak dnes přijalo v podstatě ten ruský pohled, protože Rusko nikdy nevyjádřilo směrem k NATO nějaký pocit partnerství, vždy o něm hovořilo jako o protivníku, případně nepříteli. A na základě těch skutečností samozřejmě i NATO přehodnotí svůj přístup k Rusku," řekl v rozhovoru pro Českou televizi. Ke zvolení Pavlovi blahopřáli prezident ČR Miloš Zeman, premiér Bohuslav Sobotka i ministr obrany Martin Stropnický.

Technika NATO přilákala statisíce

V Mošnově na Novojičínsku se o víkendu 20. a 21. září už po čtrnácté konaly Dny NATO a Dny vzdušných sil Armády České republiky. Přehlídku nejmodernější vojenské techniky zemí Severoatlantické aliance si nenechalo ujít 225 tisíc návštěvníků, čímž byl vyrovnán rekord z roku 2011. Své umění zde představili nejenom letci a vojáci, ale i příslušníci záchranných sborů a policie. K vidění byly stroje celkem z 16 zemí NATO, největší pozornost na sebe ovšem strhl americký konvertoplán CV-22B Osprey, jenž byl v Evropě vůbec poprvé. Na akci nechyběli ani vrcholní představitelé České republiky. Premiér Bohuslav Sobotka v úvodním projevu připomněl vládní slib zvyšovat postupně výdaje na obranu. Prezident Miloš Zeman zase ocenil pořadatele, že se jim za pouhých deset let podařilo zdvacetinásobit návštěvnost. Zbyněk Pavlačík, předseda sdružení Jagello 2000, hlavního organizátora akce, je přesvědčen, že Dny NATO nejsou již jen přehlídkou techniky, ale i místem důležitých setkání armádních velitelů, politiků a podnikatelů. „Ostrava se tak vždy na jeden víkend v roce stává místem, kde ti nejzasvěcenější jednají o klíčových bezpečnostních otázkách," citovaly Pavlačíka stránky Natodays.cz.

Summit ve Walesu rozhodoval o budoucnosti Severoatlantické aliance

Jak čelit nové rozpínavosti Ruska bylo klíčovým bodem jednání představitelů NATO, kteří se 4. a 5. září sešli v přístavním městě Newport ve Spojeném království. Pobaltské země a Polsko volaly po větší angažovanosti spojenců na východě Evropy s částečným úspěchem. Východní členové v čele s Polskem usilovali o trvalou přítomnost aliančních vojáků ve svých zemích navzdory tzv. Zakládací smlouvě s Ruskem, jež něco takového zakazuje. Nakonec byl nalezen kompromis ve formě sestavení nové brigády rychlého nasazení a umístění výzbroje a logistické podpory v jedné z východních zemích. Česká republika, jejíž delegaci vedl prezident Miloš Zeman, nabídla do nové brigády 150 vojáků speciálních sil a vrtulníky. Již tradičním tématem bylo zvyšování výdajů na obranu, které pouze ve čtyřech zemích, USA, Velké Británii, Řecku a Estonsku, tvoří dekla-

rovaná dvě procenta HDP. Česká republika se zavázala, že do roku 2020 dostane výdaje ze současných 1,08 % až na 1,4 %. Po skončení mise v Afghánistánu se NATO vrátí ke svým kořenům, jimiž je teritoriální obrana. Americký prezident Obama ujistil pobaltské země, že obrana jejich hlavních měst je stejně důležitá jako obrana Londýna, Paříže či Berlína.

Prezident Zeman byl na státní návštěvě Francie

Dne 9. září odcestovala česká hlava státu na třídenní oficiální návštěvu Francie. Naposledy do země zavítal v roce 2003 Václav Klaus a Zeman se shodl se svým protějškem Francoise Hollandem, že intervaly návštěv se musí zkrátit. Hollande také přijal pozvání k oficiální návštěvě Prahy. Domluvili se rovněž na zorganizování česko-francouzského ekonomického fóra na podporu hospodářské spolupráce mezi oběma zeměmi. Hollande rovněž poděkoval za nasazení českých vojáků do francouzské protiteroristické operace v africkém Mali. Státníci dále hovořili o situaci na Ukrajině, podpoře kulturní spolupráce mezi oběma zeměmi, francouzských investicích v ČR a spolupráci v oblasti jaderné energetiky. S prezidentem Zemanem cestoval i ministr financí Andrej Babiš, zástupci soukromého sektoru či například šéf energetického gigantu ČEZ Daniel Beneš. Se zástupci francouzských firem hovořili mimo jiné i o možné dodávce vrtulníků pro českou armádu nebo o zakázkách na železnici. Zeman zase zmínil možnou spolupráci s francouzskou společností Areva při dostavbě jaderné elektrárny Temelín. Prohlásil také, že by byl rád, kdyby se francouzskou vysokorychlostní železnici TGV, která nyní končí ve Frankfurtu, podařilo prodloužit do Prahy.

Ze Slovenska

Na Slovensku slavili 70. výročí Slovenského národního povstání

Vzpomínkové akce se soustředily kolem Banské Bystrice, tehdejšího centra povstání. Kromě slovenských politiků se jich zúčastnily i delegace z dalších zemí, jejichž občané se do bojů zapojili. Českou republiku reprezentoval prezident Miloš Zeman. Slovenský prezident Andrej Kiska zdůraznil, že SNP je významnou událostí v dějinách státu, kterou nelze opomenout. „Naše dnešní svoboda, demokracie a nezávislost, to všechno se odvíjí od rozhodnutí před sedmdesáti lety," prohlásil v projevu. Český prezident Zeman zase zmínil plány Německa na porobení slovanských národů za druhé světové války. „Bylo úplně jedno, zda jsou to Češi, Slováci, Rusové, Ukrajinci, Jugoslávci nebo kdokoli jiný - všichni jsme byli v očích těchto nadlidí 'podlidé' - cosi mezi člověkem a zvěří. (...) Slovenské národní povstání přispělo k tomu, že už nejsme cosi mezi člověkem a zvířetem," citovala z jeho projevu ČTK. Podle Zemana má každý národ ve svých dějinách světlé i temnější stránky a Slovenské národní povstání bylo bezpochyby stránkou světlou. Připomněl rovněž, že SNP se zúčastnily i tři tisícovky Čechů. Výročí se neobešlo bez kontroverze, kterou způsobila přítomnost ruského ministra obrany Sergeje Šojgua. Polský prezident Bronislaw Komorovski, jehož země dlouhodobě kritizuje ruskou podporu povstalcům na východě Ukrajiny, proto odmítl zúčastnit se hlavní ceremonie a se svými českými a slovenskými protějšky se setkal při společném obědě.

Ekonomika

Ekonomika stručně

* Průměrná hrubá měsíční mzda v České republice ve 2. čtvrtletí meziročně vzrostla o 583 Kč na 25 500 Kč. Nominálně se zvýšila o 2,3 %, reálně (po odečtení inflace) o 2,1 %. Údaje o vývoji průměrné mzdy zveřejnil 5. září Český statistický úřad. „V podnikatelské sféře se průměrná mzda zvýšila nominálně o 2,5%, reálně o 2,3%. V nepodnikatelské sféře vzrostla nominálně o 1,7 %," uvedl také ČSÚ v tiskové zprávě. Růst mezd souvisí s celkovým ekonomickým oživením.

* Nezaměstnanost v Česku třetí měsíc stagnuje. K 31.srpnu evidoval Úřad práce ČR celkem 535 225 uchazečů o zaměstnání. Míra nezaměstnanosti je momentálně 7,4 %, stejně jako v červenci a v červnu. Nárůst nezaměstnanosti ale eviduje osm okresů, největší Znojmo, Mladá Boleslav a Žďár nad Sázavou. „V září by mohla nezaměstnanost ještě mírně klesnout nebo vlivem příchodu hlavní vlny absolventů do evidence stagnovat. V říjnu, s postupným utlumováním sezónních prací, pak může vzrůst. S největší pravděpodobností se ale nedostane na loňské hodnoty," citovaly Ceskenoviny.cz generální ředitelku Úřadu práce ČR Marii Bílkovou.

Kurzovní lístek
30. 9. 2014 (střed)

EUR, 1 .....27.535
Kanada, 1 .....19.433
USA, 1 .....21.683

Kultura

Ministerstvo kultury hostí unikátní výstavu skla

Výstava českého sklářského umění s názvem Skleněná republika je k vidění i v Praze. Zahájil ji v pondělí 22. září ministr kultury Daniel Herman. Za projektem stojí Muzeum skla a bižuterie v Jablonci nad Nisou. Výstava bude otevřena v sídle ministerstva kultury, Nosticově paláci v Praze, až do konce září. Skleněná republika obsahuje dvacet sklářských děl z posledních pěti let od dvaceti českých umělců. Unikátní výstava je tak ukázkou rozmanitosti sklářských technik. Vystavovaná díla nejsou jen uměleckými artefakty, ale poukazují také na množství různých technologických možností ve výrobě skla. Navíc se expozice snaží prezentovat Českou republiku jako „zemi pro umělecké sklo zaslíbenou". Toto tvrzení podpořili její tvůrci tím, že zahrnuli díla umělců ze všech krajů ČR, a tak je na výstavě zastoupena každá část země. A důležitost sklářství potvrdil i Daniel Herman, který Skleněnou republiku podporoval a uvedl v Praze. „Sklo je jednou z hlavních deviz naší země," řekl na slavnostním otevření expozice. Herman ji zahájil společně s Miladou Valečkovou, ředitelkou jabloneckého muzea, a Petrem Novým, jeho hlavním kurátorem. Výstava je součástí Mezinárodního trienále skla a bižuterie Jablonec 2014. Poprvé se objevila na letošním světovém veletrhu Ambiente v německém Frankfurtu nad Mohanem, následně v Jablonci nad Nisou. Některá díla, která byla na předchozích výstavách prodána, však byla pohotově nahrazena jinými od týchž autorů.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Pamětní deska P. Josefa Toufara

Komunisty umučený čihošťský farář P. Josef Toufar má novou pamětní desku. U budovy někdejší odborné hospodářské školy v Polné na Jihlavsku, kterou Toufar navštěvoval, ji odhalil královéhradecký světící biskup Josef Kajnek. Autorem pamětní desky s trnovou korunou, jako připomínkou Toufarovy mučednické smrti, je umělecký kovář Adam Dočekal. Její vytvoření iniciovala Marie Fišerová. P. Josef Toufar se narodil v Arnolci nedaleko Polné a pocházel z rolnické rodiny. Proto také v pětadvaceti letech začal právě v Polné navštěvovat na hospodářské škole dvouletý zimní kurz. *„Na začátku vepsal do třídní knihy, do kolonky budoucí povolání, rolník,"* řekl autor nedávno vydané knihy o Toufarovi Miloš Doležal. Po necelém roce, po smrti otce, dozrálo v Josefu Toufarovi rozhodnutí stát se knězem. *„Polná je pro Josefa Toufara životní křižovatkou, kdy se z tohoto sedláka, hospodáře, stává kněz,"* dodává Doležal. Kněžskou dráhu zakončil P. Josef Toufar v Čihošti na Havlíčkobrodsku. V tamním kostele se během bohoslužby 11. prosince 1949 podle řady svědků několikrát pohnul kříž na oltáři. Přestože sám Toufar pohyb kříže neviděl, byl Státní bezpečností obviněn ze zinscenování „zázraku" a krutě mučen. Zemřel 25. února 1950 a jeho tělo spočinulo ve společném hrobě v pražských Ďáblicích. V dubnu 2013 dala Česká biskupská konference souhlas k zahájení procesu Toufarova blahořečení. Slavnostního odhalení desky v Polné se zúčastnily stovky lidí. Nechyběl ani kardinál Dominik Duka.

Korunovace Palladia země české ve Staré Boleslavi

Ústředním momentem Národní svatováclavské pouti letošního 28. září se stala korunovace Palladia země české. Samotnou korunovaci kovového reliéfu zobrazujícího Pannu Marii s Ježíškem, kterou legendy spojují se sv. Václavem, učinil během poutní bohoslužby ve Staré Boleslavi apoštolský nuncius Giuseppe Leanza. *„Kroniky, které Palladium zmiňují, hovoří o tom, že je zavěsila na krk sv. Václavu sama sv. Ludmila.. Její vnuk ho potom nosil na své hrudi,"* vysvětluje kardinál Dominik Duka, který vytvoření korunek pro originál Palladia inicioval. Inspirací pro něj byla vitráž presbytáře svatovítské katedrály, kde Max Švabinský zobrazil Nejsvětější Trojici. Vedle zemských patronů, knížete Spytihněva II. a Karla IV., je u Trojice zobrazena také Panna Maria se svatováclavskou korunou na hlavě. Autor návrhu nových korunek Milan Zdeněk vycházel z přání kardinála Duky, aby motivem pro nové dva šperky byla svatováclavská koruna. Stejně tak jako nejstarší součást korunovačních klenotů, jež nechal v roce 1346 zhotovit Karel IV. pro svou korunovaci českým králem, mají tedy i nové korunky podobu čelenky se čtyřmi stylizovanými květy lilie. Korunky během návštěvy biskupů *Ad limina apostolorum* požehnal papež František. *„Tak jako existuje druhý život světců, existuje i druhý život Palladia,"* vysvětluje pražský arcibiskup. *„Palladium jako zapomenutý symbol naší státnosti, který odkazuje ke křtu knížete Bořivoje a sv. Ludmily, vyzdvihl biskup Daniel I., když žádal Fridricha Barbarossu o královskou korunu pro knížete Vladislava. Stejně tak na Palladium odkazuje olomoucký biskup a vyšehradský probošt Bruno ze Schaumburgu, když se jedná o kandidaturu Přemysla Otakara II. na císařský stolec."* Palladium provázelo náš národ i v nedávné době. *„Nebezpečné se zdálo komunistům,"* říká prof. Jan Royt. *„Proto bylo 'zatčeno' a do roku 1968 byl originál 'uschován' na StB. Teprve když se o něj začal zajímat biskup Lebeda, bylo vráceno a od té doby už je zpět ve Staré Boleslavi"*. Právě na tuto etapu Palladia odkazovala i přítomnost politických vězeňkyň z 50. let, které přinesly korunky pro korunovaci.

Neděle ve Vatikánu patřila seniorům

Katolická církev ve Vatikánu vyzdvihla hodnoty, které přináší období lidského stáří. Na Svatopetrském náměstí přijal papež František 28. září 2014 desítky tisíc seniorů a poutníky pozdravil i emeritní papež Benedikt XVI. Více než 40 tisíc věřících seniorů z Evropy, ale i vzdálenějších částí světa, se sešlo na akci nazvané *„Požehnání dlouhého života,"* kterou se církev připojila k mezinárodnímu Dni seniorů, který se slaví vždy 1. října od roku 1998 pod patronátem OSN. Setkání se skládalo ze svědectví seniorů a následné mše svaté s modlitbou Anděl Páně. V rámci svědectví vystoupili i manželé, kteří společně žijí přes 70 let. Na akci promluvili také mladí lidé, kteří díky péči o seniory nalezli nejen životní moudrost a oporu v životě, ale i svého životního partnera. První části programu se účastnil také emeritní papež Benedikt XVI.

Během setkání papež František upozornil na nebezpečí sociálního vyloučení starých lidí ze společnosti a připomenul důležitost správného prožívání stáří každého člověka. Ve své homilii uvedl: *„Stáří je zvláštním způsobem časem vděčnosti, ve kterém Pán obnovuje své volání. Povolává nás k ochraně a předávání víry a k modlitbě, především té přímluvné. Povolává nás, abychom byli blízko potřebným... Staří lidé a prarodiče mají schopnost porozumět i těm nejsložitějším situacím. A proto, když se za tyto situace modlí, jejich modlitba je silná a mocná."* Staří lidé jsou podle papeže pro společnost velmi důležití, neboť představují její kořeny: *„...Lid, který nepečuje o své staré a nezachází s nimi dobře, je lid bez budoucnosti! Proč bez budoucnosti? Protože ztrácí paměť a zbavuje se svých kořenů. Avšak pozor: vy sami máte také odpovědnost uchovávat v sobě naživu tyto kořeny!"* Papež také hovořil o úloze prarodičů v rodině: *„Seniorům, kterým se dostalo požehnání spatřit děti svých dětí (srov. Žl 128,6), je svěřen velký úkol: Předávat životní zkušenost, historii rodiny, společenství, lidu; jednoduše sdílet moudrost i víru, ten nejcennější odkaz! Blaze těm rodinám, které mají své prarodiče nablízku! Dědeček je dvojnásobným otcem i babička je dvojnásobnou matkou."*

Slavnostní bohoslužby se zúčastnilo přes sto duchovních důchodového věku, jedním z koncelebrantů byl i kardinál Miloslav Vlk. Mezi dalšími hosty této bohoslužby byli i zástupci české vlády, ministryně spravedlnosti Helena Válková a ministr kultury Daniel Herman.

Podle zpráv České biskupské konference

Mons. Blažej Josef Cupich

jmenován novým chicagským arcibiskupem

Blažej Josef Cupich se narodil 19.března 1949 v Omaze ve státě Nebraska rodičům Blažeji a Marii. Jeho rodiče a prarodiče se do Ameriky přistěhovali z Chorvatska na konci 19. století a podíleli se na vybudování kostela sv. Petra a Pavla v Omaze. Jméno svatého Blažeje bylo dáno novorozeňátku po otci a dědečkovi, neboť tento svatý patří mezi nejpopulárnější ochránce Chorvatska. Rodina měla 9 dětí a otec byl poštovním zaměstnancem. Matka Marie vstávala denně v 5.30 ráno s růžencem v ruce a každý den se účastnila mše svaté, na které její synové ministrovali. Ti pak často také doma ve svých chlapeckých hrách napodobovali sloužení mše svaté. Mladší Blažejův bratr Richard prozradil novinářům, že Blažej již jako desetiletý chlapec prohlásil, že se chce stát knězem. Tehdy ležel v nemocnici s natrženou slezinou, když na kole se špatnými brzdami narazil do sloupu s dopravní značkou.

V roce 1971 absolvoval univerzitu sv. Tomáše v Saint Paul, Minesota, kde získal titul bakaláře filosofie. V letech 1974-75 byl v Římě v Americkém semináři a studoval na Gregoriánské univerzitě. 16. srpna 1975 byl vysvěcen na kněze a sloužil jako kaplan při kostele sv. Markéty Marie v Omaze a jako katecheta učil na tamnější střední škole až do roku 1978. Potom byl do roku 1981 ředitelem úřadu pro bohoslužbu a komise pro mládž omažské arcidiecéze. Také byl instruktorem pro pokračující vzdělání kněží a formaci jáhnů. V roce 1981 byl jmenován sekretářem papežské nunciatury ve Washingtonu, kde také studoval na Katolické Univerzitě Ameriky a kde dosáhl v roce 1987 doktorát teologie za disertační práci: Advent v Římské tradici, průzkum a srovnání bohoslužebných textů jako hermeneutických jednotek třech období.

V letech 1987 – 89 byl farářem v kostele Panny Marie v Bellevue a v letech 1989 – 96 prezidentem a ředitelem Pontifikální koleje Josefinum v Columbus, Ohio. V letech 1997 – 98 farářem u sv. Roberta Belarmina v Omaze.

6. července 1998 byl Otec Cupich jmenován papežem Janem Pavlem II. jako sedmý biskup Rapid City v Jižní Dakotě. V této diecézi žije 30 tisíc katolíků s indiánským kmenem Lakota. Zde působil biskup Cupich 12 roků a snažil se skloubit tradiční indiánskou spiritualitu s katolickou naukou. Pro své porozumění a podporu Lakotského lidu si získal uznání jejich představitelky zvané „Žena hromu" a ta dala biskupu Cupichovi čestný titul „Whakiya ska" to je „Bílý hrom."

30. června 2010 papež Benedikt XVI. jmenoval biskupa Cupicha jako šestého biskupa diecéze Spokane ve státě Washington. V té době diecéze Spokane prodělávala těžké období v záplavě soudních obvinění kněží ze sexuálních přestupků. K velkému překvapení biskup Cupich obvinil advokátní firmu, jež zastupovala diecézi a jeho předchůdce, z nedbalosti a vyjednal ustanovení 48 milionového trastu pro oběti se zahrnutím 1 milionu pro jakékoli budoucí nároky.

Biskup Cupich byl ve své diecézi vážený pro svůj asketický životní styl. Řídil skromné auto Toyota Camry a žil v malém bytě v biskupském semináři. Pravidelně zval na večeři vždy některého kněze ze své diecéze a sám připravoval a podával jídlo.

Když 10. září biskup Cupich obdržel od papeže Františka telefonickou zprávu, že je jmenován devátým arcibiskupem chicagské arcidiecéze, bylo to pro něj, jako pro všechny, kteří na toto jmenování netrpělivě čekali úžasné překvapení. V minulosti býval na toto prestižní místo vedení třetí největší diecéze v USA s 2,2 miliony katolíků vybírán některý z arcibiskupů. Před tímto jmenováním papež František telefonicky hovořil s biskupem Cupichem, aby poznal jeho názory na vedení církve a zjistil, zda půjde v jeho šlépějích.

Nový arcibiskup mluví perfektně španělsky, což je pro Chicago důležité, neboť 44% katolíků mluví španělsky. Také má velké pochopení pro přistěhovalce a jak se několikrát vyjádřil, snaží se, aby stav těch, kteří jsou zde „bez dokumentů," byl co nejdříve vyřešen. Na tiskové konferenci se dotkl hluboké zločinnosti v ulicích Chicaga a jistě se stane velkým podporovatelem Otce Pflegera, faráře kostela sv. Rodiny, který neohroženě bojuje za odstranění střelných zbraní z ulic Chicaga.

Kardinál František George, dosavadní chicagský arcibiskup, se vyjádřil, že je vděčný Svatému otci za to, že vybral tak skvělého nástupce a že předává arcidiecézi do dobrých rukou.

Mons. Blažej Josef Cupich bude uveden do úřadu chicagského arcibiskupa 18. listopadu 2014 na svátek posvěcení římských bazilik sv. Petra a Pavla s vděčnou vzpomínkou na to, že jeho rodiče a prarodiče se přičinili v roce 1907 o postavení kostela ke cti těchto světců v Omaze.

Nebeský Otče, děkujeme Ti, že nám dáváš dobrého pastýře, který nás povede a bude se o nás starat. Ať nám jeho horlivost dodává nadšení, ať nás povzbuzuje jeho jednání, povznáší jeho láska, posiluje jeho trpělivost. Ať nás posvěcuje, abychom byli svatým lidem Božím.

Připravil Karel Chrobák

Papež František v Albánii

Papež František podnikl v neděli 21.září 2014 jednodenní pastorační cestu do Albánie. Byla to jeho čtvrtá zahraniční cesta a první, která vedla na Evropský kontinent. Albánii si Petrův nástupce zvolil zcela záměrně. Sám cestu odůvodnil tak, že chce projevit „podporu a lásku zemi, která dlouho trpěla v důsledku minulých ideologií."

Albánie je nevelká, ale starobylá země, kde křesťanství zapustilo kořeny hned ve svých počátcích. Je zmíněna i v Novém zákoně jako Ilýrie a již ve čtvrtém století zde působilo pět sídelních biskupů. Od Itálie ji dělí po moři pouhých 70 kilometrů. I dnes umí většina Albánců italsky. Od počátku zde existovaly těsné vztahy jak k Byzanci, tak k Římu. Roku 1479 však země byla okupována otomanskou říší a její obyvatelstvo bylo přibližně do 18. století vystaveno islamizaci. Samostatnost získala Albánie ještě před první světovou válkou. (28.listopadu 1912). První literární památkou v albánském jazyce je překlad římského misálu z roku 1555.

Rozloha Albánie je ve srovnání s českou republikou méně než poloviční a žije zde 3,25 milionů lidí. V novodobých dějinách zakusila Albánie ničivé účinky ideologií nacionálního fašismu a vzápětí ateistického komunismu, který zničil všech 1820 kostelů v zemi, zlikvidoval katolickou i pravoslavnou hierarchii, zdecimoval komunity věřících všech náboženských vyznání a neprodyšným uzavřením státních hranic uvrhnul veškeré albánské obyvatelstvo do naprosté izolace. Komunistický režim padl v roce 1990 a od června letošního roku je Albánie kandidátskou zemí EU. Dnešní obyvatelstvo je tvořeno z 56,4% muslimy sunnitské větve, katolíků je 15,9% a pravoslavných 6,8%, specifikou albánského islámu je jeho súfijská odnož, tzv. bektaši, kteří tvoří 2,1% obyvatel.

Setkání s diplomatickým sborem a politickými představiteli

Papež přistál v hlavním asi půl milionovém městě Tiraně těsně před 9. hodinou. Na letišti jej bez oficialit přivítali premiér a další státní, jakož i církevní představitelé. Následovalo nejprve soukromé setkání s prezidentem a jeho rodinou v jejich rezidenci a potom setkání s politickými představiteli země a diplomatickým sborem. Prezident Bujar Nishani, který je muslimského vyznání, zde pronesl obsáhlý projev, ve kterém vyjádřil radost z toho, že si papež jako cíl své první evropské cesty vybral právě Albánii, zvanou země orlů. Přiblížil pak dějiny své země a jejích výjimečných vztahů s Apoštolským stolcem, zmínil papeže Pia II., který se vydal do Albánie, aby tam korunoval králem albánského národního hrdinu Skanderbega, ale zemřel během cesty v italském přístavu Ancona. A připomněl Benedikta XV.,

Papež František s albánským prezidentem Bujarem Nishani

který se zastal Albánie, když byla po první světové válce mocnostmi dohody připravena o část svého území. Papežové byli velkou podporou zvláště během padesát let trvající „kruté diktatury", ve které se - jak řekl albánský prezident Nishani – „komunismus pokoušel změnit antropologii a vytvořit nového člověka bez Boha, bez svobody a bez náboženství":

„Důležitý byl hlas Svatého stolce proti tyranii, proti perzekuci v období velkého osamocení pod komunismem. Podpora přicházela ve jménu Božím, ve jménu svobody. Ano. Svatý otče, dostávalo se nám od Vás hlasu naděje, horizontu svobody prostřednictvím rozhlasových vln Rádia Vatikán."

Prezident Nishani v této souvislosti zmínil zvláště papeže Jana Pavla II. a jeho slova proti ateistickému totalitarismu pronesená v roce 1980 v italské Apulii. Ocenil také nynější magisterium papeže Františka jako „mimořádně inspirující pro demokratické země na celém světě".

Papež František ve své italské promluvě mimo jiné řekl: „Radost mám zejména z jedné příznačné charakteristiky Albánie a té je třeba věnovat veškerou péči a pozornost. Mám na mysli mírumilovné soužití a spolupráci příslušníků různých náboženství. Ovzduší vzájemného respektu a důvěry mezi katolíky, pravoslavnými a muslimy je drahocenným dobrem této země a nabývá obzvláštního významu v této naší době, kdy skupiny extremistů znetvořují autentické náboženské cítění, rozdíly mezi náboženskými vyznáními jsou komoleny a manipulovány tak, aby se z nich stal nebezpečný faktor střetu a násilí, namísto příležitosti k otevřenému a uctivému dialogu a společného přemýšlení o tom, co znamená víra v Boha a dodržování Jeho zákona.

Nikdo ať si nemyslí, že se může zaštiťovat Bohem při plánování a uskutečňování násilných a utlačovatelských skutků!

Nikdo ať si nebere náboženství za záminku svých činů popírajících lidskou důstojnost i základní práva člověka, zejména práva na život a náboženskou svobodu všech! Dění v Albánii naopak dokazuje, že mírumilovné a plodné soužití lidí a komunit patřících k odlišným náboženstvím je nejen žádoucí, ale konkrétně možné a uskutečnitelné. Pokojné soužití mezi různými náboženskými komunitami je totiž nedocenitelným dobrem pro mír a harmonický rozvoj lidu. Je to hodnota, kterou je třeba denně opatrovat a zvětšovat výchovou k respektování růzností a specifických identit otevřených k dialogu a spolupráci na dobru všech, vzájemným poznáváním a respektováním. Je to dar, o který je v modlitbě neustále třeba prosit Pána. Kéž se Albánie nadále ubírá touto cestou a stává se příkladem, kterým se mnohé jiné země mohou inspirovat!"

Mše svatá na náměstí Matky Terezy v Tiraně

Po setkání s politickými představiteli se papež z prezidentského paláce odebral v otevřeném džípu na nedaleké hlavní náměstí albánské metropole nesoucí jméno Matky Terezy, aby zde slavil eucharistii spolu s osmičlennou biskupskou konferencí Albánie a většinou z celkem 147 kněží působících v této zemi. Papež František ve své homilii – několikrát provázené potleskem – zmínil albánský národní symbol orla a mimo jiné řekl:

„Přišel jsem vám dnes poděkovat za vaše svědectví a také vás povzbudit, abyste dávali růst naději, která je ve vás a kolem vás. Nezapomeňte na orla, který nikdy nezapomene na hnízdo, ale létá vysoko. Stoupejte vysoko. Jděte vzhůru. Přišel jsem vás povzbudit, abyste přitahovali nová pokolení a neustále se živili Božím Slovem v otevřenosti srdce Kristu, Jeho evangeliu, k setkání s Bohem, k setkání mezi vámi, jako to již činíte: svým setkáváním vydáváte svědectví celé Evropě.

V duchu společenství mezi biskupy, kněžími, zasvěcenými osobami a věřícími laiky vás povzbuzuji, abyste dali rozmach pastorační činnosti, která je činností služebnou, a pokračovali v hledání nových forem působení církve ve společnosti. Obracím se tím zejména k mladým: Bylo jich mnoho cestou z letiště až sem! Tento lid je mladý! Velmi mladý. A kde je mládí, tam je naděje. Naslouchejte Bohu, klaňte se Bohu a mějte se navzájem rádi jako lid, jako bratři.

Svatý otec František přijíždí v otevřeném voze ulicemi Tyrany ke mši svaté

Církvi, která žiješ v této albánské zemi, díky za tvůj příklad věrnosti evangeliu! Nezapomínejte na hnízdo, na své dlouhé dějiny, ale také zkoušky; nezapomínejte na rány, ale nemstěte se. Postupujte vpřed prací v naději na větší budoucnost. Mnozí synové a dcery Albánie trpěli až k podání oběti vlastního života. Jejich svědectví ať je oporou vašim krokům na cestě lásky, na cestě svobody, spravedlnosti a především na cestě pokoje. Ať se tak stane."

Na závěr bohoslužby slavené latinsky, spolu se čteními a prosbami v albánštině, papež znovu oslovil přítomné věřící, kterých se na náměstí Matky Terezy shromáždilo několik desítek tisíc. V promluvě před mariánskou modlitbou Anděl Páně svěřil církev v Albánii do péče národní patronky, Matky dobré rady.

Papež František na setkání se zástupci různých náboženských vyznání v Albánii

Setkání s představiteli náboženských vyznání působících v Albánii

Odpolední program jednodenní papežovy návštěvy Albánie měl na pořadu tři body. Za nejvýznamnější z nich lze považovat setkání s představiteli všech náboženských vyznání v zemi. Na půdě katolické univerzity se sešli katoličtí a pravoslavní biskupové, evangeličtí pastoři, představitelé muslimských komunit sunnitů a bektašů, a rabíni zdejší židovské obce. Papež František ve své promluvě pozoruhodným způsobem rozvinul téma náboženské svobody:

„Náboženská svoboda není jen právo, jež může být zaručeno pouze panujícím legislativním systémem, který je rovněž nezbytný, nýbrž obecný prostor, prostředí úcty a spolupráce, které je zapotřebí vytvářet za účasti všech, včetně těch, kteří žádné náboženské přesvědčení nemají. Dovolím si poukázat na dva postoje, které mohou být obzvláště užitečné při prosazování této základní svobody.

Za prvé to znamená spatřovat v každém muži i ženě, včetně těch, kteří nepatří k vlastní náboženské tradici, nikoli soupeře a tím méně nepřátele, nýbrž bratry a sestry. Kdo si je jist vlastními přesvědčeními nemá zapotřebí druhého nutit a vyvíjet na něho nátlak. Ví, že pravda má vlastní zářivou sílu.

Všichni jsme na této zemi poutníky a na této svojí cestě v touze po pravdě a věčnosti nežijeme jako autonomní a soběstačné entity, ani jako jedinci, ani jako národnostní, kulturní či sociální skupiny, nýbrž závisíme jedni na druhých a jsme si svěřeni do vzájemné péče. Každá náboženská tradice musí z vlastního nitra umět vydávat počet z existence druhého.

Druhý postoj spočívá ve snaze o obecné dobro. Kdykoli přilnutí k vlastní náboženské tradici umožní rozmach přesvědčivější, velkodušnější a nezištnější služby pro celou společnost, tam je autenticky uplatňována a rozvíjena náboženská svoboda. Ta se pak jeví nejenom jako prostor legitimně nárokované autonomie, ale také jako určitý potenciál obohacující lidskou rodinu svým postupným uplatňováním. Čím více sloužíme druhým, tím jsme svobodnější!" Řekl mimo jiné papež František na setkání s představiteli náboženských vyznání působících v Albánii.

Modlitba večerních chval v katedrále v Tiraně

Nešpory papeže s katolickou komunitou v katedrále

Značné citové pohnutí doprovázelo předposlední bod papežovy cesty do Albánie. V podvečer se Svatý otec modlil nešpory s albánskou katolickou komunitou v tiranské katedrále, která byla nově vybudována a vysvěcena roku 2002. Novostavba s trojúhelníkovým půdorysem a velkou vitráží, zobrazující setkání Matky Terezy s Janem Pavlem II., může pojmout 700 lidí. Je to největší kostel v Tiraně a v neděli večer byl zcela zaplněný. Po úvodním pozdravu tiranského arcibiskupa si Petrův nástupce vyslechl dvě svědectví o pronásledování církve komunistickým režimem.

Diecézní kněz O. Ernest Simoni Troshani vyprávěl o dlouholetém věznění a osmnácti letech pracovního tábora. „Po návratu náboženské svobody mi Pán pomohl, abych mohl sloužit v mnoha vesnicích, smiřovat mnoho pomstychtivých lidí s Kristovým křížem, oddalovat nenávist a ďábla z lidských srdcí." Zakončil své svědectví čtyřiaosmdesátiletý kněz.

Pětaosmdesátiletá řeholnice sestra Maria Kaletová prohlásila, že "dodnes nechápe, jak bylo možné vydržet ona hrůzná utrpení". Je si však vědoma toho, dodala, že Bůh vždy dával sílu, trpělivost a naději. „Pán čeká, tak jako v podobenství o koukolu a pšenici. Očekává plné dozrání, než koukol oddělí od pšenice. I když práce v družstvu byla dlouhá a těžká, Pán dal sílu těm, které povolal. Nahradil nám veškeré utrpení, a to už zde, na zemi." Řekla žena, která mohla vstoupit do kongregace stigmatinek až po pádu komunistického režimu. Její přítelkyni Marii Tuci se to již nepodařilo. Zemřela v mladém věku po brutálním mučení a její jméno dnes stojí v seznamu čtyřiceti budoucích blahoslavených albánských mučedníků. Je mezi nimi také strýc sestry, která pronášela svědectví, O. Ndoc Suma.

Papež František neskrýval své dojetí až k slzám a oba staré lidi silně objal. Poté odložil připravenou promluvu a komentoval krátké čtení z večerních chval z druhého listu Korinťanům (2 Kor 1,3-4). „Nevěděl jsem, že váš lid tolik trpěl! (...) Je to lid mučedníků. (...) Můžeme se jich zeptat: „Jak jste dokázali přežít takové soužení?" A povědí nám to, co jsme dnes slyšeli v úryvku z druhého listu Korinťanům: „Bůh je milosrdným Otcem a Bohem veškeré útěchy. On nám dodal útěchy". Takto jednoduše to řeknou. Trpěli příliš. Trpěli fyzicky, psychicky i úzkostí nejistoty, zda budou zastřeleni či nikoli... A s touto úzkostí žili. A Pán je těšil." Svatý otec vzpomenul na prvotní církev, která se modlila za Petra, když byl uvězněn. Pán těšil Petra a nadále těší mučedníky každé doby, dodal. „Pán je těšil, protože byl v církvi lid Boží, svaté a dobré stařenky, klauzurní sestry, které se za ně modlili. Toto je tajemství církve. Když církev prosí, aby Pán utěšil svůj lid, Pán jej potěší jemně a ve skrytu. Těší v důvěrnosti srdce a mocně."

Svědectví albánských mučedníků však promlouvají také k dnešku, zdůraznil Svatý otec. Všem, kdo byli povoláni k následování Pána, připomínají, že jediná útěcha pochází od Boha. „Běda nám, budeme-li hledat jinou útěchu! Běda kněžím, řeholníkům, sestrám, novickám, zasvěceným osobám, hledají-li útěchu vzdálenou Pánu! Nechci vás dnes plísnit. Nechci se tady stát katem, ale věřte, že budete-li hledat útěchu jinde, nebudete šťastní! Ba více: nebudeš moci těšit druhé, protože tvoje srdce nebylo otevřené Pánově útěše. A skončíš, jak to řekl velký prorok Eliáš izraelskému lidu, „kulháním na dvě strany (1 Král 18,21)!" „Neklesejte na mysli", zněla závěrečná papežova výzva, po které doplnil: „Jděme domů a dobře přemýšlejme: dnes jsme se dotkli mučedníků."

Návštěva papeže v charitním centru Betánie

Poslední hodinu pobytu na albánské půdě Petrův nástupce strávil v dětské vesničce, kterou poblíž Tirany v roce 1999 založila italská nezisková organizace *Betania*. Obdobné komunity asociace Betánie, sestávající ze zasvěcených laiků, rodin a sítě dobrovolníků, fungují také v Itálii a Africe. Přijímají sirotky a děti ze složitých rodinných situací. Asociace, která vznikla před třemi desetiletími z popudu Antonietty Vitalové, se inspiruje evangelním duchem, avšak v domovské veronské diecézi dosud nemá církevní schválení. V Albánii charitní dílo oficiálně uznaly státní úřady i dračsko-

Setkání se Svatým otcem v charitním centru Betánie

tiranský arcibiskup Mirdita, který v dětské vesničce před pěti lety vysvětil kostel sv. Antonína. Papeže Františka v něm kromě dobrovolníků a zaměstnanců místního střediska očekávali také zástupci dalších albánských charitativních organizací.

Svatý otec se pak k přítomným obrátil těmito slovy: „Na místech, jakým je toto, se všichni utvrzujeme ve víře, dostává se nám pomoci, abychom věřili, protože vidíme víru projevující se konkrétní láskou. Vidíme, že vnáší světlo a naději do obtížných situací, vidíme, jak se znovu zapaluje v srdcích lidí, kterých se dotkl Ježíšův Duch: »Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá« (Mk 9,37)."

Toto charitní cenrum také dosvědčuje, pokračoval papež, že je možné mirumilovné a bratrské soužití lidí patřících k různým etnikům a náboženským vyznáním. Poté odpověděl zakladatelce asociace Betánie, která ve svém úvodním pozdravu zmínila také mnohé těžkosti a nepochopení, jimiž dílo procházelo.

„Kdo v sobě nechá růst dobrotu, dostane se mu klidného svědomí a hluboké radosti i uprostřed těžkostí a nepochopení. Dobrota nedá bohatství, moc či věhlas, ale nabízí to, co nemohou dát peníze a moc. Dobro je odměnou sobě samému a přibližuje nás Bohu, Svrchovanému Dobru. Umožňuje nám myslet jako On, vidět realitu vlastního života ve světle plánu lásky, který má s každým z nás; umožňuje nám zakoušet malé každodenní radosti a je nám oporou v těžkostech a zkouškách. Dobro odměňuje nekonečně víc než peníze, které naopak klamou, protože jsme byli stvořeni k přijetí Boží lásky a jejímu rozdávání a nikoli k tomu, abychom všechno poměřovali penězi či mocí, což je nebezpečí, které nás zabíjí všechny."

Papež se pak vrátil ke slovům bývalého dětského obyvatele centra, který tu našel víru. Pavel o místních dobrovolnících prohlásil, že se "radostně obětují z lásky k Ježíši". Tento výrok může znít dnešnímu světu paradoxně, podotkl papež.

„Tajemstvím vydařeného života je však láska a darování se z lásky. Potom přichází síla k radostné obětavosti a usilovnější nasazení se stává zdrojem větší radosti. Potom už definitivní životní rozhodnutí nevyvolávají strach, ale ukazují se ve svém pravém světle jako způsob plného uskutečnění vlastní svobody." Zakončil papež svou poslední promluvu na albánské půdě.

Definitivní tečkou za čtvrtou mezinárodní apoštolskou cestou papeže Františka se pak v pondělí 22. září v poledne stala krátká návštěva v římské bazilice Panny Marie Větší. Svatý otec položil k mariánské ikoně v kapli Salus Populi Romani květiny, které dostal právě v albánském charitním centru Betánie. V tiché modlitbě pak poděkoval Matce Boží za její ochranu a za zdárný průběh albánské cesty. Přítomní věřící se pak připojili k závěrečnému chorálu Salve Regina. Kolem půl jedné se papež vrátil zpět do Vatikánu.

Podle zpráv Rádia Vatikán

Modlitby za biskupskou synodu o rodině

Ve dnech 5. - 19. října 2014 se v Římě bude konat 3. všeobecné mimořádné shromáždění biskupské synody a jejím tématem budou *„Pastorační výzvy pro rodinu v kontextu evangelizace"*. Svatý otec vyzývá biskupy, kněze, řeholníky i ostatní věřící k modlitbám za tuto synodu. Předkládáme *Modlitbu za Synodu ke Svaté rodině*, kterou připravil sám papež František.

Modlitba za Synodu ke Svaté rodině

Ježíši, Maria a Josefe,
ve vás kontemplujeme
nádheru pravé lásky
a na vás se s důvěrou obracíme.

Svatá Nazaretská rodino,
učiň i naše rodiny místy společenství
a večeřadly modlitby,
autentickými školami evangelia
a malými domácími církvemi.

Svatá Nazaretská rodino,
kéž se už nikdy v žádné rodině nezažívá
násilí, uzavřenost a rozdělení,
kéž každý, kdo byl zraněn a pohoršen,
brzy pozná útěchu a uzdravení.

Svatá Nazaretská rodino,
kéž příští biskupská synoda
dokáže ve všech vzkřísit vědomí
posvátného a neporušitelného charakteru rodiny
a její krásy v Božím plánu.

Ježíši, Maria, Josefe,
naslouchejte naší prosbě a vyslyšte ji.

Podle zpráv
České biskupské konference

P. Josef Koláček jubilantem

V pondělí 1. září 2014 oslavil své pětaosmdesáté narozeniny P. Josef Koláček SJ, dlouholetý vedoucí české sekce Vatikánského rozhlasu, autor řady knih i teologických úvah, překladatel, nositel Ceny města Brna v oblasti žurnalistika a publicistika pro rok 2013. Při příležitosti jeho životního jubilea uveřejnil Katolický týdeník obsáhlý rozhovor s titulem Já budu tím bláznem! Přinášíme ho i našim čtenářům.

Z jaké rodiny a prostředí pocházíte?

Na břehu řeky Svratky, než naši přišli z hrubé mše, jsem spatřil světlo světa, jak se chlubíval můj otec. Ti „naši", to byli dědoušek s babičkou, kteří byli i mými kmotry při křtu v kostele sv. Janů v Bystrci. Po otci jsem Josef, dědoušek chtěl Bohumila a P. Slámka mi nad křtitelnicí přidal jméno Václav – bylo tenkrát přece velké výročí národního patrona.

Kdo a jak ovlivnil vaše rozhodování pro duchovní povolání?

Byl to P. Antonín Zgarbík SJ, mučedník komunistického pronásledování v padesátých letech. Na Velehradě, ve Stojanově, kde se konaly o prázdninách 1946 exercicie pro studenty, pronesl při bodech k rozjímání slova: „Čeká na nás všechny doba zkoušky. Komunisté se chystají převzít moc a to znamená pronásledování katolíků, věznění, ba i smrt. Ale navzdory tomu se vždycky najdou blázni pro Krista, kteří ho budou následovat." V té chvíli v páté lavici kaple mi bleskla hlavou slova: Já budu tím bláznem. Už v srpnu 1948 jsem vstupoval do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova.

V dubnu roku 1950 jste byl spolu s ostatními jezuity deportován a internován v Bohosudově a následně jste na čtyři roky narukoval k PTP. Co si při vzpomínce na ta léta téměř vězeňského života vybavíte?

Do všech dnů mi svítila slova novicmistra P. Kučery, který nás doprovázel v autobusu, co nás oné noci z 13. na 14. dubna převážel jako zločince za doprovodu ozbrojených estébáků do Bohosudova. Stačil tehdy tichou poštou poslat dvě slova: „Deus providebit, Bůh se postará." Jako by z nás spadly úzkost a obavy, kam nás odvlečou, a to i přestože se nejčastěji vyskytovala představa: Na Sibiř!

Následujících čtrnáct let (1954–1968) jste se musel živit jako dělník v továrnách, kam vás poslali.

Po návratu z PTP nás čekaly buď doly, nebo hutě, s velkým štěstím pak stavby. Nemoc z vojny mě uchránila těch nejtvrdších možností, a tak jsem se ocitl v brněnské Premě na výrobě plynoměrů a po jejím převedení na Slovensko ve Zbrojovce Brno.

Na své kněžské svěcení jste čekal dvacet let. Dvě třetiny vašich spolubratrů z noviciátu se postupně rozhodly pro návrat do civilního života. Čím to bylo, že vy jste to nevzdal?

Vytrvalá modlitba, rozjímání, svátosti, mše svatá. Každý den jsem vstával ve 4.15, abych byl v zábrdovickém kostele na mši svaté v 5.10. To jsem pak stihl přijít do práce na šestou. V rámci umlčené církve jsem se podílel na mnoha činnostech a sytil se Boží přítomností mezi neohroženými katolíky v chorálním sboru u sv. Tomáše. Ti mě utvrzovali na nastoupené cestě. Ohniskem výslechů StB byla vždy tajná existence jezuitů, tajné studium teologie a možnost kněžského svěcení. Těch věcí se báli jako svěcené vody. Já tedy nechával kapat svěcenou vodu.

Proč jste se rozhodl v roce 1968 emigrovat?

Při srpnovém setkání jezuitů na Starém Brně tehdejší provinciál řekl: „Po okupaci je to u nás nyní zabité na dvacet let. Kdo máte odvahu a netrpíte steskem po domově, jděte ven do celé církve." 29. září jsem odjel do Vídně.

Jak jste se dostal po studiích v Innsbrucku do Vatikánského rozhlasu v Římě?

P. Šilhan byl pozván našimi spolubratry do Holandska. Při té příležitosti navštívil v Římě papeže Pavla VI. Na zpáteční cestě se vracel přes Innsbruck, kde nás v té době bylo sedmnáct jezuitů. Při společném setkání prohodil: „V Římě by bylo zapotřebí omladit české vysílání Radia Vatikán. Kdo se hlásí?" Odpovědí bylo hluboké mlčení a sklopené hlavy. Tu P. Kunert poznamenal: „Tady Josefovi to píše. Tak by mohl." P. Šilhan se obrátil přímo na mě: „Chceš?" A já: „Když mě pošlete, půjdu." Řekl mi, abych si dodělal teologii, při magisterské práci se zaměřil na hromadné sdělovací prostředky, šel na stáž do vídeňského rozhlasu a pak jel od Říma. Tam jsem přišel na svátek sv. Terezie z Lisieux v roce 1970.

Hlavním obsahem denního vysílání Vatikánského rozhlasu jsou papežova slova a učení církve. Podle jakého klíče jste vybírali doplňující zprávy ze společnosti a ze života církve, zejména té naší za „železnou oponou"?

Při práci v Radiu Vatikán jsem neměl žádnou cenzuru. Jen při protestech ze strany české vlády nebo ze strany některých autorů jsem se musel z odvysílaných tvrzení zodpovídat. Neměl jsem dost času ani prostředků na ověřování některých zpráv o životě církve u nás, dost jsem tehdy riskoval. Však jsem byl také hodně vysoko na seznamu nepřátel komunistického režimu. Avšak od vzniku Charty 77 mě zvlášť podporoval a pobízel Mons. Bukovský ze Státního sekretariátu.

Během své redakční práce ve Vatikánském rozhlase jste mohl poměrně zblízka sledovat práci pěti posledních papežů. Jak byste jejich pontifikáty charakterizoval?

Do Vatikánského rozhlasu jsem přišel v bouřlivém období po roce 1968. Byla to doba rozbouřená až bludařskými názory o Druhém vatikánském koncilu. Pro mě byl Pavel VI. velikým papežem, protože dokázal koncilní myšlenky ryze formulovat a plně podporovat, plevel naopak vykořeňovat. S příchodem Jana Pavla I. zasvitlo slunce a na jeho výsluní nám bylo až úchvatně. Proto jeho náhlá smrt tak bolela. Ale Duch Svatý měl v zásobě polského papeže. Já měl ten-

krát do vysílání připravených sedm papabili, maďarská sekce jich měla dokonce 37. A nikdo se netrefil. Volba Karola Wojtyły byla závratným křtem naší práce. Církev během pontifikátu Jana Pavla II. dýchala oběma plícemi (západní i východní), jeho cesty dávaly naději křídla a jeho učení ohni plamen. Přeložil jsem všechny jeho encykliky, promluvy – a nelituji.

Při volbě Benedikta XVI. jsem byl zklamán. Pramenem zklamání byla podvědomá averze vůči atmosféře římské kurie – papežem se stal děkan kardinálského sboru! Ale hned o prázdninách, kdy mi dovolená v Alpách propršela a já celé dny četl Ratzingerovy spisy, jsem obrátil o 180 stupňů a jen žasl. Můj obdiv a láska rostly.

U Františka tomu bylo podobně – kvůli jezuitskému aspektu. Zvolit jezuitu papežem nijak nezapadalo do našich představ. Máme v ignaciánské spiritualitě zakotveno: sloužit bezvýhradně církvi a jejímu náměstku. Ale vládnout jí a rozhodovat o ní, to bylo příliš velké sousto. Ovšem následující rok papež opět dokázal, jak byly tyto obavy neodůvodněné. Zůstává už jen obdiv a nadšení Ad maiorem Dei gloriam, K větší slávě Boží.

Co máte na práci ve Vatikánském rozhlase nejraději?

Splnění Kristových slov: „Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám říká do ucha, hlásejte ze střech." Posloucháte, jak vám Ježíš říká svá slova ve tmě, a pak je celá léta hlásáte na světle.

Jste autorem řady knih. Které z nich vás zvlášť těší?

Po spisovatelském útlumu během komunistického režimu jsem začínal ožívat díky překladům. Můj první životopis v roce 1977 byl o sv. Janu Nepomuku Neumannovi. Asi po dvou letech přicházela další díla, zvláště životopisy českých jezuitských misionářů v zámoří (je jich celkem 21). Velikou radost jsem měl, když jsem objevil Lyra Jesu et Marie sacra, dílo našeho velkého barokního básníka v latině Jiřího Stanislava Hostinského SJ. Anebo portrét našeho českého světce Aloise Václava z Kolowrat, který zemřel jako jezuitský scholastik za moru v Římě; z jeho dědictví byl postaven chrám sv. Mikuláše v Praze.

Řadu knih jste také přeložil. Jakým textům jste se věnoval a na jakém překladu pracujete dnes?

Na prvním místě bylo potřeba přeložit všechny texty Jana Pavla II. – od homilií, encyklik až ke katechezím při generálních audiencích. Pak přišel na řadu Katechismus katolické církve, téměř celé dílo sv. Terezie z Avily a nyní se už několik let soustřeďuji na životopisy svatých a na velká díla západní, hlavně jezuitské spirituality. V poslední době to byl například životopis Baltazara Alvareze SJ, mimochodem zpovědníka sv. Terezie z Avily. Dále latinský životopis sv. Markéty Skotské a nyní pracuji na překladu Úvodu do mystické teologie od G. B. Scaramelliho SJ. Za labutí píseň své tvorby považuji nedávno vydaný životopis sv. Františka Borgiáše, třetího generála Tovaryšstva Ježíšova.

Dlouhé roky jste žil v blízkosti kardinála Tomáše Špidlíka. Kým pro vás tento spolubratr i spolupracovník Vatikánského rozhlasu byl?

Jeho smysl pro humor byl tak známý, že i Jan Pavel II. ho povzbuzoval, aby nezapomněl na své vtipy, až bude dávat římské kurii exercicie. My jsme na svých setkáních pořádali soutěže, kdo bude vyprávět více nových vtipů. Já jsem vítězil v prvních letech po příchodu z komunistického režimu, kde jich bylo nepřeberně, ale pak bez konkurence vítězil P. Špidlík. Jsem vděčný za jeho slova. K osmdesátým narozeninám mi ještě dal knihu svých nových vtipů Apoftegmata, bylo to už její druhé vydání.

Rád sbíráte vtipy či humorné příběhy ze života velkých osobností, zejména papežů. Podělíte se o některý?

Bylo by jich mnoho, ale aspoň jeden – spojený právě s P. Špidlíkem. Po jedné z pravidelných třítýdenních večeří Jana Pavla II. se třemi profesory Orientálního ústavu (tím Jan Pavel II. udržoval v kondici své znalosti východní spirituality) P. Špidlík s lišáckým úsměvem zahájil posezení u šálku kávy: „Santità (Svatosti), co je pro Poláky absolutní nic?" Jan Pavel II. se jako filozof zamyslel nad touto definicí nicoty a po nedlouhém, ale úporném zkoumání to vzdal: „Nevím." A otec Špidlík vyrazil s vítězným: „No přece litr vodky pro dva Poláky!" Jan Pavel II. měl následující den proslov pro seminaristy římského semináře. A zakončil svůj proslov právě tímto vtipem – za burácivého souhlasu přítomných. P. Špidlík se pak dlouho chlubil tímto papežským schválením svého vtipu.

Díky svému životu v zahraničí a přísunu informací z celého světa máte možnost určitého nadhledu. Co byste s ohledem na svou zkušenost přál naší české církvi?

Ze zkušenosti jak své, tak jiných: Věčné Slovo, jednorozený Synu Boží, nauč nás pravé velkomyslnosti. Nauč nás Tobě sloužit, jak toho právem zasluhuješ. Ať dáváme a nepočítáme, ať bojujeme a nedbáme ran, ať pracujeme a nehledáme odpočinku, ať se obětujeme a nečekáme jinou odměnu kromě vědomí, že jsme splnili Tvou vůli. Amen!

Kateřina Regendová
Katolický týdeník (2014/35)

* * *

P. Josef Koláček SJ se narodil 1. září 1929 v Brně – Bystrci. Do jezuitského řádu vstoupil po maturitě v roce 1948. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl zatčen spolu s ostatními jezuity a deportován do koncentračních klášterů v Bohosudově a Oseku, později se dostal do PTP. V letech 1954 až 1968 pracoval jako pomocný dělník a tajně studoval teologii. Mnohokrát byl vyšetřován v různých procesech s jezuity, ale naštěstí nebyl nikdy odsouzen. V roce 1968 odjel do Innsbrucku, kde dokončil svá teologická studia. V roce 1970 odešel do Itálie a začal pracovat jako redaktor české sekce Vatikánského rozhlasu. Od roku 1971 do konce roku 2001 byl jejím vedoucím. Nyní v sekci dále působí jako redaktor. Napsal řadu knih, překládá z latiny, němčiny, francouzštiny, italštiny a španělštiny.

V roce 2007 udělil brněnský biskup Vojtěch Cikrle P. Josefu Koláčkovi SJ při příležitosti 235. výročí založení brněnské diecéze medaili sv. Petra a Pavla za obětavou kněžskou službu. Čeští a moravští biskupové oceníli P. Josefa Koláčka roku 2012 na Velehradě, kdy mu byla udělena Pamětní medaile České biskupské konference za dlouholeté působení v české sekci Vatikánského rádia a za literární i překladatelskou činnost. Roku 2013 obdržel Cenu města Brna v oblasti žurnalistika a publicistika.

P. Josef Koláček SJ řadou článků dlouhá léta přispívá také do našeho časopisu Hlasy národa. Kéž mu jeho celoživotní neúnavnou a obětavou práci dobrotivý Bůh mnohonásobně odmění.

Milý Otče Josefe,

Do dalších mnohých let Vašeho života Vám ze srdce přejeme a v modlitbách vyprošujeme hojnost Božích milostí a darů Ducha svatého, stálou duševní svěžest a pevné zdraví

Z amerického Chicaga
Mons. Dušan Hladík
redakční rada a
čtenáři Hlasů národa

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

http://www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Něžná vzpomínka

Na svátek Všech svatých 1.listopadu letošního roku tomu bude již dvacet devět roků, co byl nenadále odvolán z tohoto světa můj milovaný syn

John "Jack" Vacek

PROFESOR A HISTORIK

Profesor Vacek graduoval jako člen PHI BETA KAPPA z NORTHWESTERN UNIVERSITY a byl Woodrow Wilson Fellow a Fullbright Scholar v Indii. Dosáhl též diplomů na Columbia University v New Yorku, Loyola University v Chicagu, na Goethově Institutu v Německu a Russian Institutu (Indiana University) a na Karlově Universitě v Praze. Vyučoval na několika universitách po celém světě. Ovládal sedm cizích jazyků. Ač mu bylo teprve 38 let, svými rozsáhlými znalostmi, živým a láskyplným zájmem o každého studenta a posluchače jeho učitelský talent a výchovný vliv vyoral v jejich myslích úrodnou kulturní brázdu. Jeho české rodinné dědictví vykvetlo v jeho srdci v hluboký cit pro vlast jeho předků.

Také jsme si 8.září připomněli, že před čtrnácti roky byl po dlouhé a těžké nemoci povolán na věčnost náš milovaný manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Ing. Jan Vacek

Mše svatá za naše v Pánu zesnulé - syna Jacka a manžela Jana bude obětována v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 2.listopadu 2014 v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si v modlitbě na ně vzpomenou s námi.

Adela Vacková, matka a manželka
Dr. Margaret Trybus, sestra a dcera
s manželem Dr. Dennis Gretchen,
MVDr.Fritz a John, synovci a vnukové

Czech & Slovak Dinner Party

Sunday, November 2, 2014

at Sokol Detroit ...Dearborn, Michigan

Depart 9:30 AM - Lakefront Bus Depot - W. 130th & Brookpark

Dinners 12-4 pm *Pork, Dumplings, Sauerkraut, Dessert, Coffee*
Musical Program 1:30 pm
Dancing 2-6:00 pm to Joe Tomes Brass Band
Cash Bar - wine, beer, pop
Basket Raffle - *all afternoon*
Sale of Czech cut glass, ceramics, jewelry, ornaments dumplings, books, kolache

COST: $55.00 per person ...this includes:
Luxury Bus Ride Refreshments on Bus,
Admission to Dinner Party, Pork, Dumplings,
Sauerkraut Dinner, Dessert Coffee
Musical Heritage Program, Dancing
to the Joe Tomes Brass Band

Reservations: Joe Kocab 216-883-4760
Howie Wise 216-642-1429

Checks payable to Sokol Greater Cleveland

Uložte si do kalendáře

Česká misie

9415 Rochester Ave. Brookfield IL, 60513

plánuje

Koncert klasického kytaristy

Prof. Vladislava Bláhy

z Brna

v sobotu 15. listopadu 2014
v 8.00 hodin večer

Mikulášská besídka

v České misii bude
v neděli 7. prosince 2014
ve 2.00 odpoledne

Všechny co nejsrdečněji zveme

Srdečně Vás zveme na

OCTOBER FEST

A VÝSTAVU A OCHUTNÁVKU PIVA

Na zahradě a v klubu České misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

V sobotu 11. října 2014

Od 2.00 odpoledne do 10.00 večer a v klubu podle zájmu ještě déle

Od 2.00 odpoledne bude otevřen JARMARK

stánky s pečivem, bižuterií, suvenýry a řadou zajímavých věcí

Od 4.00 do 5.00 odpoledne bude ZÁBAVNÝ PROGRAM PRO DĚTI

Od 5.30 hraje ŽIVÁ HUDBA

k poslechu i tanci zazní tradiční české i světové melodie

Čepuje se několik druhů sudového chlazeného piva.
K jídlu budou teplé uzeniny a tradiční pokrmy.
Výborné domácí pečivo všeho druhu.

Vstup volný.

Pozvěte své přátele a známé.

Kdo chce vystavovat pivo, odevzdá 12 láhví (po 12oz nebo ekvivalentní množství) stejného piva nejpozději týden před akcí (do 5.října) v České misii. Dvě první místa budou odměněna hodnotnými cenami.

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

CZECH HOLIDAY FAIRE

Presented by the Moravian Cultural Society

Sunday, October 26, 2014

From 2:00pm until 7:00pm

At

Hinsdale Community House

415 West 8th Street, Hinsdale, IL

On Madison Street at Eighth Street - Just One Block North of 55th Street

$10 Donation - Reservations Required

Start off the Holiday Season with the sights and sounds of the Czech Republic, the Heart of Europe

- **European Marketplace with imported items**
  Crystal, Hand-blown Glass ornaments and more!
- **Czech Beer Garden**
  A variety of genuine Czech beers!
- **Moravian Wine Cellar**
  Wines imported from Moravia, Czech Republic!
- **Pastry and Coffee Shop**
  Locally made and imported sweets!
- **Old World Café**
  Traditional cuisine!

Featuring Continuous Entertainment throughout the Afternoon:

Live Authentic Music

Plus

Folk Dancing Groups

performing in traditional folk costumes

Space is limited – Reservations required! – *Please call 630-325 3873*
or contact us via *Our website:* www.moravianculturalsociety.org.
Or E-mail us at: moravianculturalsociety@yahoo.com

Blahopřejeme třem našim jubilantům

Věra Gajdova

Oslaví své životní jubileum 29. října 2014

Je zakládající členkou České misie a dlouholetou tajemnicí Misijní rady.
Se svým manželem Ladislavem se zasloužili o získání našeho nového kostela v Brookfieldu.
S nesmírným nasazením dlouhá léta organizuje
všechny kulturní a zábavné podniky naší misie.
Obětavě se stará o čistotu našeho kostela a jeho výzdobu a je výtečnou kuchařkou,
která připravuje nedělní obědy i jídla pro setkání seniorů a další akce.

Kéž Vám dobrotivý Pán Bůh mnohonásobně odmění všechnu starostlivost a práci.
Do dalších let Vám přejeme hojnost Božího požehnání a
především dobré zdraví a dostatek fyzických sil

Ladislav Murárik

18.října 2014 oslaví svoje 70. narozeniny

Patří mezi nejaktivnější členy České misie, svým zvučným hlasem po léta chválí Hospodina v chrámové schole. Se svou manželkou Marií odparacovali nezištně mnoho set hodin při opravách misijního domu v Ciceru i našeho nového kostela. Nechybí při žádné duchovní, kulturní i pracovní akci. Za jeho svědomitou práci a obětavou pomoc mu upřímně děkujeme.

Do mnohých dnů a let budoucích Vám přejme, abyste s plesáním a jásáním
dál radostně hudbou a zpěvem oslavoval Boha a Váš osobní i rodinný život
byl naplněn stálým pokojem a štěstím.
Kéž Vám Hospodin žehná po všechny dny Vašeho života!

Alena Rasochova

Oslaví své kulaté narozeniny 23.října 2014

Po celý svůj život se hrdě hlásí ke krajanské rodině Moravanů a k České misii v Chicagu. Obětavě vždy pracovala v Misijní radě, většinou v roli pokladnice. V našem kostele ráda zpívá ve schole žalmy a duchovní písně. Nadšeně se zapojuje do organizace pikniků, zábav, duchovních her a vůbec všeho, co naše misie podniká. Se svými rodiči Karlem a Boženou Tomečkovými se neustále starají o přísun výborného domácího pečiva na veškeré naše podniky. Kéž jí vše, co pro naše společenství dělá, Bůh štědře odmění.

Do dalších let života Vám přejeme stálou svěžest a neutuchající elán,
všechny potřebné duchovní dary a zdar ve všem, co budete podnikat.

Trojlísku našich oslavenců ze srdce přejeme a
v modlitbách vyprošujeme štěstí, zdraví a Boží požehnání

Mons. Dušan Hladík a přátelé z České misie v Chicagu

Z mých vzpomínek na Itálii

Během posledního roku v Itálii, zatím co jsem čekal na papíry a dokumenty pro emigraci do Ameriky, přijal jsem místo kaplana u Benediktinských sester v Monte Fiolo, asi 60 km na sever od Říma. Klášter stojí na zalesněném kopci a je z dálky viditelný. Moc práce jsem tam neměl. Mši svatou ráno, sem tam někdy jsem zpovídal, cvičil sestry v gregoriánském chorálu, jednu sestru učil na harmonium, dvě děvčata na piáno. K vánocům společně s jednou učitelkou jsme uspořádali v naší blízké vesnici, kde byla naše fara vánoční besídku. Prakticky z hlavy jsem napsal doprovod k dvěma částem Marhulovy vánoční mše. S jednou sestrou jsme přeložili texty do italštiny a tak jsme provedli: „Vzhůru, vzhůru pastuškové," a „Aj zněte harfy," v italské verzi.

Už před léty, s pomocí přátel a dobrodinců, jsem si pořídil motorové kolo. Mělo jenom 49 kubíků, ale mělo spojku a tři rychlosti. Za mých studií na Musica Sacra, Institutu pro církevní hudbu, bylo pro mě neocenitelné, zvláště když jsem měl dost rozházené hodiny a bydlel daleko od školy. Nyní jsem měl diplom z Gregoriánského Chorálu, ale měl k dobru několik přednášek na víc, takže stačilo když jsem jednou za týden zajel do Říma na dvě hodiny, abych dostal také diplom z Posvátné skladby a toho jsem také dosáhl. Jednou jsem se vracel k večeru do kláštera a měl už jen tak na 10 km domů a překvapila mě silná průtrž mračen. Setmělo se a silnice mi prakticky zmizela po d nohama. Byl jsem promočený na kůži a co víc, strhala se mi přední brzda a zablokovala hlavici a kolo se přestalo otáčet. Rozhlížím se kolem a vidím v dáli blikající světlo. Naštěstí to kolo nebylo moc těžké, a tak jsem naložil brašnu s muzikou na jedno rameno, kolo na druhé a vydal se přes pole ke světlu. Byl to sedlák. Otevřeli mi a požádal jsem je, abych se mohl u nich usušit. Jejich chlapci se kolem mne shlukli, a co je s „motorino"? Po vysvětlení sebrali pár nástrojů, otevřeli hlavici a vybrali kousky rozlámané brzdy, a tak se mohlo kolo zase otáčet. A tak po dvou hodinovém zdržení mohl opět vyrazit. Musel jsem jet pomalu, ale nakonec jsem se šťastně dostal k sestrám. Můžete si představit, jak jsem byl chlapcům vděčný. Jsou ještě dobří lidé na světě!

Jednou přijel k nám na zotavenou vysoký hodnostář z jedné římské kongregace. Msgre Carinci. Jak jsem slyšel, tři papežové mu nabízeli kardinálský klobouk. U nás se pak vážně rozstonal. Když jsem se na něho šel podívat, tak mi povídal: „Tohle už bude můj konec." Ale my tomu moc nevěřili, on byl takový nezmar. Za pár dní přijde za mnou matka podpřevorka, že doktor nařídil, že Msgre musí dostávat injekce, ale on za živého Boha si je nenechá píchat do zadku od ženské, tedy ani ne od matky podpřevorky. A tak abych byl tak hodný a dával mu je sám. No tak mě to naučila a převzal jsem nový úkol, za který mi byl hodnostář velmi vděčný. Pak došla medicína. U nás na vesnici nebyla lékárna. Jelikož jsem měl „motorino", rozhodl jsem se, že se projedu. Jenže do městečka jsem moc často nejezdil a na silnici byla prudká zatáčka nově vyštěrkovaná - „Franto, tohle nezvládneš," blesklo mi hlavou a taky jo, po hlavě jsem sletěl do příkopu. Jel kolem jeden známý, ale ten trouba, místo, aby mi pomohl, jel k našim sestrám a tam jim zvěstoval, že jejich kaplan leží s rozbitou hlavou v příkopě u silnice. Matce představené se roztřásla kolena, sebrala ještě jednu sestru a šoféra a s jejich jediným autem a jeli mě hledat po špitálech. - Já se mezi tím ztěžka postavil na nohy, ale shledal, že oudy mám v pořádku, jen řídítka kola jsou nějak pokroucená a hábit potrhaný. Prvně jsem sevřel kolo mezi nohama a srovnal řídítka, jinak bylo bez úhony. Tak jsem jel dál. V městečku jsem se nejdříve zastavil u jedněch sester. Ty mně nejříve ošetřily hlavu. Natlučenou nohu jsem si ošetřil sám. Sestry se daly do spravování mého hábitu a pro posílnění jsem dostal štamprličku. Mezi tím abych nelenil jsem šel cvičit na piáno. Večer jsem se šťastně vrátil domů a matka představená už také věděla, že jsem celý a živý a přivezl také medicínu na kterou čekali. Monsignor se brzy potom uzdravil.

Naše sestry měly exerciční dům, a tak jsme tam měli v letních měsících na víkendy většinou skupiny děvčat. Katolická akce pro ně pořádala duchovní cvičení. Jednou jsme tam měli skupinu asi 60 - 80 děvčat. Obstarožní Páter jim dával exercicie. Já s tím neměl prakticky co dělat. Možná šly na mojí mši, sem tam někoho jsem vyzpovídal, pozdravili jsme se na potkání a to bylo tak všecko. Jednou ale jdu pěšky do vesnice, potkávám skupinu děvčat, ty jdou odtud, hlučně mne zdraví a cítím na dálku voňavky a snad se i našminkovaly. V duchu se horším: „Holky, co blázníte, jste na exercicíích! Koho chcete okouzlovat?" Mimo mě tam byli jen tři bratři jedné sestry, ale ti pracovali v ústraní na zahradě. Mělo mě to samotného trknout. Poslední den jejich pobytu jsem dostal nápad. Měl jsem u sebe vypůjčenou kytaru a naučil se pár akordů, ale kytarista jsem nebyl, ačkoli jsem se snažil. Šel jsem za jejich vedoucí, že po poslední konferenci bychom se mohli sejít, že přinesu kytaru a zazpíváme si. Ta byla nadšená. A i když jsem toho moc neuměl, docela nám to vyšlo. Zvlášť mi pomáhalo jedno děvče. Když hraní pokulhávalo, hned navrhla jinou píseň a šlo to dál. Pak se skupina rozjela domů.

Asi za dva týdny přijde dopis adresovaný na kaplana u sester na Monte Fiolo. (Pisatelka ani neznala moje jméno.) Matka představená mi přinese dopis, že to musí být pro mě. Společně jsme jej otevřeli. Byl psán neumělou rukou a špatným slohem. Z dopisu jsme vyrozumněli, že ta holka se do mě zamilovala. - Pán Bůh s náma a všecko zlé pryč.- Že prý se radila ve své vesnici, co má dělat a že přišli na tři řešení: 1. Že se stane jeptiškou u nás - no herdek! 2. Že si vezme prvního chlapa, kterého potká. 3. Že nechce strašit, ale že její srdce jí radí, jestli jí do měsíce neodpovím, aby spáchala sebevraždu. - No, to jsem měl pěkné nadělení. - Tak Odilo rozum do hrsti!

Nevěděl jsem kdo to děvče je, a tak jsem zajel za tou jejich vedoucí do Říma a spolu jsme zase přečetli dopis a dostal jsem aspoň nějaké informace. Děvče bylo z početné rodiny, takovou černou ovcí. Já byl možná jediný, kdo se na ni usmál a byl k ní přívětivý. To už jsem věděl, co a jak. Napsal jsem jí dopis, že to co se stalo, není ani její, ani mou vinou. K prvnímu bodu, že nemá cenu dávat se k nám do kláštera, jelikož jsem tu jen dočasně a po obdržení papírů budu emigrovat natrvalo do Ameriky. Na druhý bod, že ona, jako katolické děvče ví, že manželství je na celý život a není otázkou nahodilého setkání. A ohledně sebevraždy - právě exercicie nás učí přijímat denní kříž a trpělivě jej nést.

Asi po měsíci zvoní telefon. Ozvala se, Lidie, ona dívka, která mi psala. Prvně se omluvila, že ví že jsem kněz a abych jí řekl, jak dlouho zde ještě zůstanu. A já podle pravdy odpověděl, že nevím. Ona naléhala a pak i její přítelkyně přednesla tu samou otázku. Ale já opravdu nevěděl. - A to je konec milostného příběhu.

Fr. Odilo Crkva OSB

Jubilejní 75. Moravský den v Chicagu

se slavil 20. a 21. září 2014 v hale Litevského Světového centra v Lemont, IL

Moravský den organizuje již 75 let Ústředna Moravských Spolků – největší krajanský spolek v Chicagu, který udržuje národní tradice, kroje, tance a zpěvy

Nedělní program Moravského dne začíná tak jako o správných hodech mší svatou - celebrují ji biskup Petr Esterka s Mons.Hladíkem a Fr.Odilem Crkvou.

Na letošní Moravský den přijela hrát 11 členná kapela Lanžhotčanka z Moravy se třemi zpěváky, aby se postarali o naši veselou zábavu.

Odpolední program začíná slavnostním průvodem – za zvuku řízného pochodu se v čele nesou státní vlajky i spolkové prapory.

Pořad Moravského dne začal v sobotu večer tradičně taneční zábavou. Přijelo mnoho hostů z blízka i z daleka, končilo se hluboko po půlnoci.

V průvodu dále pochodují jednotlivé domácí i hostující skupiny, aby se z blízka představili publiku v nádherných národních krojích z Čech, Moravy a Slovenska

Pěvecký kroužek vystoupil s oblíbenými moravskými písněmi.

Moravské kolo se představilo největším počtem tanečníků všeho věku.

V úvodu pozdravila přítomné kontrolorka státu Illinois Judy Baar Topinka.

Jako hosté vystoupili tanečnici z Moravské kulturní společnosti.

Nejmladší děti tančí ve skupinách Besídka a Šohajka.

Tradičně nejlepší bylo vystoupení Omladiny – našich stárků.

Zde vystupuje skupina starších dětí nazvaná Radost.

Závěrečná píseň „Morava krásná zem" - na pódiu je 174 účinkujících v krojích

Malá Arabka – blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše (1)

Muslim se rozběsnil, vytáhl meč a jedním seknutím Marii podřízl hrdlo. Potom mu žena a matka pomohly tělo zabalit do prostěradla a vyhodili je na pusté místo. Tak začal příběh mučednictví blahoslavené Marie od Ukřižovaného Ježíše (Malé Arabky). Díky hluboké, prosté víře prožívala svůj život v blízkosti Ježíše, Panny Marie, andělů a svatých. Rozmlouvala s nimi tak jako se sestrami z kláštera. Přítomnost nadpřirozené skutečnosti vnímala stejně reálně jako materiální svět, který nás obklopuje. Její život byl bohatý na extáze, bilokace, zjevení, levitace, stigmata, proroctví, mystické stavy i boje s démony.

Svatí jsou zdrojem nadpřirozeného světla ve světě. Poukazují na existenci duchovního rozměru skutečnosti, která nás obklopuje. Ukazují na skutečnou přítomnost Boha ve Svaté Trojici jediného, který nás miloval tak, že se stal skutečným člověkem, vzal na sebe všechny naše hříchy, utrpení a smrt, aby nás všechny skrze svou smrt a zmrtvýchvstání zachránil.

Dětství

Maria Baouardy, kterou nazývali Malá Arabka (blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše), se narodila 5. ledna 1846 v malé vesnici Ibillin, která leží v půli cesty mezi Nazaretem a Haifou. Její rodiče byli horliví katolíci východního obřadu. Poněvadž nechtěli přestoupit na islám, ocitali se častokrát ve vězení, byl jim zabavován majetek, museli měnit místo pobytu. Potkalo je ještě jiné, obzvláštní trápení – v průběhu řady let jim po narození zemřelo 12 dětí. Vydali se tedy na pouť do Betléma, aby si u jeskyně Božího Narození vyprosili tu milost, aby jim dítě zůstalo naživu. Byli vyslyšeni – narodila se jim dcerka Maria a za rok syn Pavel.

Když měla Maria tři roky, zemřel jí otec; za několik dní poté zemřela i její matka. Děvčátko adoptoval bohatý strýček a jejího bratra vychovávala teta. Maria vzpomínala, že když asi ve věku pěti let velice prožívala smrt malých ptáčků, uslyšela ve svém srdci hlas: „Všechno pomíjí! Jestliže mi daruješ své srdce, já v něm zůstanu navždy." Už tenkrát celý svůj život darovala Kristu. Když měla osm let, přijala s velikou radostí první svaté přijímání. Krátce poté se strýčkova rodina i s ní přestěhovala do Alexandrie v Egyptě.

Blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše

Mučednictví

Když měla Maria 12 let, dozvěděla se, že jí strýček našel snoubence a že ji chce provdat. Začala dostávat šperky a hedvábné oblečení vyšívané zlatem a stříbrem. Maria si nepřipouštěla myšlenku na manželství, protože Bohu slíbila, že zůstane celý život pannou. Celou noc se modlila. Tehdy se jí zjevila Matka Boží, která jí řekla: „Marie, budeš-li poslušná mých vnuknutí, budu s tebou, ničeho se neboj." Po modlitbě si dívka ustřihla své dlouhé vlasy.

Když příští den strýček uspořádal slavnostní hostinu před blížící se svatbou, Maria mu na podnose přinesla svoje ustřižené vlasy. Bylo to znamení, že touží po tom, zůstat pannou a patřit pouze Ježíšovi. Toto gesto strýce tak rozhněvalo, že Marii veřejně udeřil. Za trest z ní udělal služku a zakázal jí – což pro ni bylo největším utrpením – chodit do kostela. Všemi opuštěná, opřela celou svou naději o Krista a odvážně setrvávala ve svém rozhodnutí. Po třech měsících neustálého pokořování se Maria zatoužila setkat se svým bratrem Pavlem. Napsala mu dopis a zanesla ho k sousedovi, muslimovi, který se chystal do Nazareta, kde bydlel její bratr. Maria sousedovi pověděla o svém osudu. Muž ji vyslechl, avšak hlavní příčinu zla viděl v katolickém náboženství. Proto Marii nabídl, aby se stala muslimkou a žila v jeho rodině. Když odpověděla, že Ježíše nikdy nezradí a že pravá víra je hlásána jenom v katolické církvi, muslim se rozběsnil, vytáhl meč a jedním seknutím podřízl Marii hrdlo. Poté mu žena a matka pomohly tělo zabalit do prostěradla a vyhodili je na pusté místo.

Maria vzpomíná, že se po podřezání hrdla ocitla v nebi. Vládl tam nepředstavitelný jas a radost nesobecké lásky Boha v Trojici jediného, Panny Marie, andělů a svatých. Maria tam také potkala své rodiče a uslyšela slova: „Tvoje kniha ještě není napsána." Tehdy vidění nebe skončilo.

Dívenka se probudila v jeskyni; ležela na skromném lůžku. Vedle ní seděla překrásná žena v modrém oděvu a sešívala jí ránu na hrdle. Starala se o ni s velikou láskou asi měsíc. Během té doby děvče spalo, nic nejedlo a pěstounka jí vodou svlažovala rty. V posledním dnu léčení dala Marii talíř polévky, která jí výjimečně chutnala, a řekla, že Pán Bůh se stará o všechny její potřeby. Ať Bohu naprosto doufá a miluje ho celým srdcem. Radila jí, aby byla vždy spokojená a za všechno děkovala Bohu, zvláště tehdy, když se jí dotkne nějaké trápení. Varovala ji, aby nikdy nenaslouchala satanovu lstivému našeptávání a vyhýbala se jeho nástra-

hám. Oznámila také Marii, že pojede do Francie a stane se řeholní sestrou, že bude velmi trpět a svou rodinu už nikdy neuvidí.

Tajemná pěstounka Marii zavedla do jednoho z kostelů v Alexandrii, aby se tam vyzpovídala, a poté zmizela. Teprve později si Maria uvědomila, že ta tajemná pěstounka byla samotná nejsvětější Panna Maria. Dívka se úplně uzdravila, ale na její šíji zůstala velká jizva dlouhá 10 cm a široká 1 cm. O mnoho let později, v karmelu ve Francii, sestru Marii prohlížel lékař, který byl ateista. Tvrdil s údivem, že osoba, která utrpěla takovou ránu, to vůbec neměla přežít, poněvadž ji úder poškodil
několik obratlů. Vnímal to jako znamení existence neviditelné, nadpřirozené božské skutečnosti.

Služebná

Maria zůstala úplně sama. Našla si práci jako služka, pracovala v Alexandrii, v Jeruzalémě, v Bejrútu i v Marseille. Měnila často místa pobytu, ale nejdéle chtěla pracovat tam, kde to pro ni bylo nejtěžší a kde s ní špatně zacházeli.

V Bejrútu onemocněla a přišla o zrak. Nemoc byla nevyléčitelná. Po čtyřiceti dnech úplné slepoty Maria poprosila Matku Boží o uzdravení. Byla vyslyšena. Zjevila se jí Matka Boží a uložila jí tři podmínky: naprostou poslušnost, dokonalou lásku a úplnou důvěru v Boha. S přítomností Matky Boží byl spojen veliký jas a nádherná vůně v celém domě. Všichni obyvatelé se seběhli do pokoje nemocné Marie a potvrdili, že se zcela uzdravila.

Maria se vyznačovala neobyčejně hlubokou a prostou vírou. Během bouře na moři, kdy lodi hrozilo potopení, Maria klečela na palubě, spínala ruce v horoucí modlitbě a prosila Ježíše, aby se moře utišilo. Bouře okamžitě přestala a loď byla zachráněna. Dívka promluvila: „Kdybychom měli velikou víru, tehdy bychom od Boha všechno dostali."

Po několika letech potulování přijela Maria v květnu 1863 do Francie a začala pracovat jako služebná v Marseille. Denně přijímala Eucharistii a dlouho se modlila. Dostávalo se jí tam neobyčejných milostí. Jednoho dne po přijetí svatého přijímání zažila extázi, která trvala čtyři dny. Všechny pokusy lékaře navrátit ji do normálního života se ukázaly jako zbytečné. Duchovní vůdce Marii přikázal, aby vypověděla, co tehdy prožila. Dívka přiznala, že zažila skutečnosti nebe, očistce a pekla. Viděla Ježíše Krista, nejsvětější Pannu uprostřed apoštolů, mučedníků, velkého počtu panen a těch, kteří na zemi prošli velikým utrpením. Vzpomínala: „Viděla jsem sebe samotnou maličkou jako úplné nic, ale přesto jsem cítila, že mě ty duše s velkou radostí braly do náručí."

Na radu zpovědníka vstoupila Maria v roce 1865 do řádu sester svatého Josefa od Zjevení. Během postulátu konala nejjednodušší práce. Často mívala extáze během Eucharistie a modliteb, dvakrát týdně prožívala Ježíšovo bolestné utrpení a smrt. Na jejím těle se objevovala stigmata, rány krvácející po korunování trním a ukřižování. Ty mimořádné stavy si sestry vykládaly chybně a Maria byla z řádu propuštěna.

V karmelu

V červnu roku 1867 Maria klepe na karmelitánskou fortnu; byla přijata do kláštera v Pau. Má 21 let a vypadá, jako by měla dvanáct. Zalíbilo se jí tam všechno: klauzura, mlčení, poslušnost, pokora a chudoba. Dostala jméno sestra Maria od Ježíše Ukřižovaného. Poněvadž měla problémy se čtením, přála si zůstat sestrou na hovorně, která se věnuje běžné práci v kuchyni, v prádelně, na bráně nebo v zahradě. Svou dojímavou prostotou a dobrotivostí si získala srdce všech. Nadpřirozené dary, kterými ji Ježíš obdaroval, jako byly extáze, levitace a stigmata, přijímala ve své prostotě jako nemoc, za kterou je třeba se stydět; útoky a sužování zlým duchem způsobily, že pokora sestry Marie ji ještě více posilovala a že se před Pánem považovala za „malé nic". Určité projevy duchovního uchvácení sestry Marie však řádové komunitě způsobovaly problémy, zvláště tehdy, když upadala do extáze v průběhu mše svaté. Stávalo se, že nečekaně během kázání nebo po svatém přijímání, uchvácena Ježíšovou láskou, začínala zpívat a tančit. Za extází pronášela slova, která sestry přesně zaznamenávaly. Jednou pronesla: „Milujte Boha, hledejte pouze Boha, všechno ostatní je nicotností! Nalezla jsem radost svého srdce, když jsem našla svého Stvořitele! Ten, který je vším, postačí. Už mi není na zemi ničeho víc třeba."

Jindy k sestrám takto promlouvala o bolesti nad hříchy: „Byla jsem úplně zničená kvůli nedostatečnému pokání, bála jsem se, že nepociťuji odpovídající lítost za své hříchy. Má dobrá Matka Maria mě naučila, abych před zpovědí prošla tři zastavení: první – před nebeskou bránou, druhé – před bránou pekla a třetí – v zahradě Olivetské. Dělám to tak, jak mě naučila, od té doby jsem klidná."

Sestra Maria se ve svých vizích často setkávala s Matkou Boží. Během jednoho zjevení uslyšela: „Třikrát blahoslavená je duše, která trpí! Čas života na zemi je velmi krátký. Po krátkém utrpení na zemi bude ta duše navždy s mým Božským Synem u Otce v nebi."

Jedenkrát Maria spatřila během mše svaté dva anděly, kteří stáli vedle kněze. V jedné chvíli spatřila nad kalichem Ježíše v podobě krásného chlapce, který se najednou proměnil v dospělého muže. Tato vize ji potěšila, ale ještě více toužila dozvědět se, jak může Ježíš, který přebývá v nebi, být zároveň přítomný všude tam, kde jsou konsekrované Hostie. Tehdy uslyšela Ježíšova slova: „Ať tě to tajemství neudivuje, copak přirozené světlo není nade vším? A proč by Původce světla nemohl být skrze svoji svátost na mnoha místech zároveň?"

Sestra Maria netoužila po neobyčejných, nadpřirozených stavech, jako jsou stigmata, extáze, vidění a levitace. Říkala: „Je třeba toužit po tom, co chce Bůh, ale já ty stavy vnímám jako Boží tresty. Je tak lehké propadnout pýše! Pýcha je pramenem všech hříchů, a pokora základem veškerých ctností. To pýcha nás všechny ničí, z důvodu pýchy se lidská vůle staví proti Bohu. Duše pokorná se stává světlem, žije v pravdě, přichází k Bohu a Bůh se k ní sklání. Pán Bůh hledí s větší láskou na duši, která k němu přichází skrze svoji pokoru, než na duši, která má zálibu ve svých ctnostech."

Stigmata

Během postní doby sestra Marie denně prožívala extáze, na jejím těle se objevovaly krvavé rány, stigmata – znamení Kristových muk. Tehdy se jí zjevovali Pán Ježíš, Matka Boží a další svatí. Když prosila Ježíše, aby jí odebral její stigmata, uslyšela odpověď: „Já vybírám některé duše, abych v nich byl zveleben. Nadobyčejné dary, které jim uděluji, nejsou pro ně, ale pro jiné. Duším zůstává jenom utrpení, které je jako trn růže. Nakonec po mnoha trápeních budou jako růže, která se otevírá. Rozlijí moji vůni a rozkvetou v nebi. (...) Duše sama od sebe nemůže pro Boha udělat nic. To Bůh, který v ní pracuje, se zahrnuje chválou a vzrůstá v ní, v té míře, jakou se duše umenšuje, zaniká, ztrácí sama sebe."

Když se na těle sestry Marie objevovaly rány Kristových muk, přenášeli ji do lazaretu. Její tělo tehdy vydávalo nádhernou vůni. Její utrpení začínalo večer na Popeleční středu. Nejdříve se objevoval velký černý vřed nad zápěstím a na nártech. Rány stigmat se otevíraly v pátek ráno. Hojně z nich tekla krev. Na bandážích, které byly přikládány na ránu na boku, krev zanechávala skvrny v podobě kříže. Sestra Maria trpěla zároveň s Ježíšem po celou postní dobu, ale obzvlášť bolestné utrpení prožívala každý pátek. Zvláštním způsobem se tak účastnila tajemství Ježíšových muk a smrti. Sestry zapsaly slova, která tehdy pronesla: „Děkuji Ti, můj Bože. Jsem připravena ještě víc trpět za hříšníky, za Svatého otce a za církev." Když se při velikém utrpení obávala, že už víc nevydrží, prosila: „Bože můj, smiluj se nade mnou, jsem tak slabá. Jsem jenom hřích, a měla bych si stěžovat na to utrpení? Ne, ne, můj Bože. Ježíši, jak moc jsi Ty trpěl! Těší mě, že mohu trpět za Tebe!"

Během jedné z extází sestra Maria promluvila: „Ježíš zůstal na poušti přes čtyřicet dní bez pití a bez jídla, postil se za nás. Byl vyprahlý a lačný po duších, plakal, a když mu slzy tekly po tváři, promlouval: »Ubozí hříšníci, jestliže se neobrátíte, nepřijdete do nebe. Neptám se vás, proč jste zhřešili, ale proč se neobracíte. Nehledím na vaši minulost. Toužím, abyste přišli ke mně. Přijďte, a já vás zachráním.«"

Během mše svaté při pozdvihování, kdy se zpřítomňuje Kristovo umučení a smrt, upadala sestra Maria do extáze a krev hojně plynula z jejích ran na hlavě, v boku, na rukou i na nohou. Shromážděné sestry mohly na vlastní oči spatřovat skutečnost Kalvárie. Při extázi Maria promlouvala: „Všechno pomíjí. Můj Bože, přikryj svým milosrdenstvím ubohé hříšníky. Kdyby porozuměli Tvému slovu, kdyby uvěřili ve Tvou přítomnost ve svatostánku, kdyby mysleli na to, že všechno pomíjí, obrátili by se. Ubozí hříšníci! Proč urážíte Toho, který vám dává všechno? Jděte k Bohu, slyšte jeho slova!"

Na Zelený čtvrtek se ve dvě hodiny odpoledne sestra Maria potila krví, z níž vycházela neuvěřitelná vůně. Později prožívala bolesti bičování. Shromážděné sestry slyšely údery důtek. Na Velký pátek se stigmatička účastnila všech Spasitelových utrpení duchovních i tělesných. Krev plynula hojně ze všech stigmat. Když sestry umývaly její krvácející nohy a ruce, tělo bylo v místech ran průzračné. Na Bílou sobotu utrpení skončilo a Maria začala prožívat radost Zmrtvýchvstání.

Dne 24. května roku 1868 během modlitby v poustevně obdržela sestra Maria od Ježíše mimořádnou milost. Toužila vší silou sjednotit se s Ježíšem v lásce. V určitou chvíli řekla během extáze: „Ježíš mi probodl srdce." Ježíš jí probodl srdce tak, jak to udělal svaté Terezii nebo svatému Otci Piovi. Je to zvláštní znamení poukazující na mystické sjednocení člověka s Bohem. Svatý Jan od Kříže píše, že takový dar dostávají osoby vyvolené ke zvláštnímu poslání v církvi. Označuje se to jako milost transverberace čili probodení srdce. Je to skutečná rána, opravdové probodení srdce. Kdyby se nejednalo o speciální, zázračný zásah Boha, člověk s takovou ranou by okamžitě zemřel. O té ráně v srdci sestry Marie se přesvědčili teprve po její smrti. Karmel v Pau chtěl mít u sebe její srdce. Když chirurg dr. Carpani vyňal srdce z těla zemřelé, mohli všichni vidět, že bylo probodené naskrz a okraje té rány byly zaschlé. Jak mohla sestra Maria žít víc než deset let s takovou ranou v srdci? Lékařství to nedokáže objasnit, ale u Boha není nic nemožného.

Budu hodně trpět

Aby odhalil zákeřné působení zlých duchů, kteří se ukrývají a lidem namlouvají, že vůbec neexistují, Pán Ježíš sestře Marii vyjevil, že bude zažívat útrapy posedlosti. Ona o tom posléze informovala své nadřízené: „Ježíš dá satanovi moc trápit mé tělo po čtyřicet dní. Budu hodně trpět. Démon bude mít vládu jenom nad mým tělem, zatímco má duše bude ukryta. Ježíš mi slíbil, že ji uzavře tak, že se k ní satan nebude moci dostat. Démon mě přivede do takového stavu, že zevně spáchám mnoho špatností, i když nezhřeším, moje vůle nebude s ničím souhlasit. Budu se podobat malým dětem, jejichž rozum ještě spí a které proto nejsou schopné žádného hříchu. Ježíš chce, abych trpěla bez potěšení. Vypiji kalich jako Ježíš a vypiji z něho jenom kapku, ale Ježíš ho přece vypil celý!"

Všechna utrpení, která ji čekala, obětovala za církev, za Svatého otce, za kněze, za obrácení hříšníků a za duše trpící v očistci. Den před začátkem posedlosti se sestře Marii zjevil Ježíš. Vložil jí na ramena obrovský kříž, který jí způsobil citelnou bolest.

Proč Pán dopustil to strašlivé utrpení, jakým je posedlost? Mystická teologie a velcí mystici ten stav popisují jako trpné očištění. Aby Bůh člověka připravil na ještě těsnější sjednocení se sebou a dal mu zvláštní podíl na záchraně hříšníků, úplně ho očišťuje, dopouští satanská soužení, obsese a také posedlost. Pán Ježíš dopustil, aby tělo sestry Marie bylo po čtyřicet dní pod nadvládou zlých duchů.

Přesně tak, jak to bylo předpovězeno, v poledne 26. července roku 1868 satan začal využívat tělo sestry Marie, mluvil jejími ústy. Vyslovoval strašlivá kacířství, vybízel sestry, aby neposlouchaly matku představenou („starou babu"), aby klášter opustily a začaly se těšit pozemskými radovánkami. Díky exorcismům démoni na krátký čas opouštěli tělo sestry Marie. Tehdy směla přijmout svaté přijímání, promluvit se sestrami a

vyzpovídat se. Byly dny, kdy do ní vstupovala celá legie démonů. Trpěla strašlivě, křik byl pronikavý; ve chvílích, kdy získávala nad sebou kontrolu, popisovala působení Boží lásky i to, že zcela přijímá jeho vůli, že svoje utrpení obětuje za obrácení hříšníků. Říkala: „Můj Bože, miluji Tě. Chci pro Tebe trpět. Je-li to Tvá vůle, Bože, budu pro Tebe trpět až do konce světa. Ježíši, učiň, abych naplnila Tvoji vůli. Chci se líbit jenom Tobě." Tento neohrožený postoj sestry Marie vyvolával vztek satana, který řval, vyl a proklínal.

Ježíš Kristus vydal tělo sestry Marie pod nadvládu satana, ale zabránil mu učinit cokoliv proti její čistotě. Exorcismy a slova kněze měly velikou moc. Podle příkazu kněze byli démoni v noci přinuceni zachovávat mlčení.

Někdy sestry slyšely, jak sestra Marie hovoří: „Ježíši, pláču proto, že pro Tebe dost netrpím." Po satanských útocích opakovala: „Nic jiného, jenom trpět pro Ježíše."

O všem byl informován biskup Lacroix. Dne 16. srpna 1868 napsal sestře Marii osobní dopis. Zde je z něj úryvek: „Ježíš, který tě stvořil pro sebe samého, také touží, abys žila jeho životem obtíží, pokušení, přemáhání a bojů s démonem a s hříchem, ale chce tě doprovázet k vítězství svou Božskou mocí, tak jak vítězil On sám. Poté, když dovolil démonovi, aby ho pokoušel, dovolil také, aby pokoušel i tebe, ale On ho přemůže, tak jak ho přemohl sám v sobě. Ježíš překonal peklo skrze kříž. Hřeby, které Ho přibily na kříž, ukovaly démony do řetězů a jeho trnová koruna se stala korunou slávy."

Nepodařilo se zlým duchům donutit sestru Marii k tomu, aby si alespoň trochu postěžovala, ačkoliv byly dny, kdy ji hrozným způsobem týralo na sto zlých duchů. Po každém útoku sil zla sestra Marie opakovala: „Sjednocuji se s Ježíšem na Kalvárii, spolu s Ním se obětuji za obrácení hříšníků. Můj Bože, buď pochválen!" Sjednocovala své utrpení s Ježíšovými útrapami v každé etapě jeho mučení a smrti od Jidášovy zrady až do smrti na kříži. Během toho velikého utrpení ji posilovali svou přítomností Pán Ježíš, Matka Boží a svatí. Maria obětovala své utrpení za „slepé, kteří neznají církev", a za všechny, kteří proti ní bojují a nenávidí ji, za zatvrzelé hříšníky, kteří odmítají Boží milosrdenství a jdou cestou vedoucí do pekla.

Jednoho dne se Ježíš ukázal Marii a řekl: „To já jsem pro vás nevybral peklo. To vy sami se rozhodujete pro ten výběr. Není takové duše, která by byla zatracena, aniž bych předtím tisíckrát nepromlouval k jejímu srdci. Přišel jsem na zem, vzal na sebe vaši přirozenost, stal jsem se malým dítětem, poslušným, chudým, podrobeným. Vytrpěl jsem to všechno pro vás. To já vás neodsuzuji, to vy sami se odsuzujete, když si vybíráte hřích a odmítáte moje milosrdenství."

V posledních hodinách posedlosti sestry Marie přišel samotný Lucifer. Její tělo nejprve celé zrudlo a po chvíli zčernalo. Začal z něj vycházet dým a hrozný smolný zápach. Všechno nasvědčovalo tomu, že nastane agonie. Blížilo se poledne 40. dne posedlosti. Najednou se všechno změnilo. Sestra Marie od Ježíše Ukřižovaného se vznesla v levitaci nad lůžkem. Její tvář i celé tělo byly proměněné a vyzařovaly nadzemskou krásu. Všichni shromáždění klečeli a zažívali nebeskou radost, plakali štěstím. Zmrtvýchvstalý Kristus úplně proměnil zmučené tělo sestry Marie.

Ti, kdo byli svědky těch dramatických událostí, vnímali nejenom strašlivou přítomnost démonů a skutečnost pekla, ale především všemocnou lásku Ježíše Krista, který svou smrtí a zmrtvýchvstáním dosáhl naprostého vítězství nad satanem, hříchem, peklem i smrtí. Pán Ježíš nám všem dává podíl na svém vítězství ve svátostech pokání a eucharistie. Je jenom třeba odmítnout a nenávidět každý hřích a vrhnout se do náruče Božího milosrdenství.

„Ničeho se nebojte," říkala blahoslavená Maria od Ukřižovaného Ježíše, „jeho milosrdenství je neomezené. Lidé se Ježíše bojí. Hledí na něho jako na kata, a přece jeho oči jsou tak otcovské. On mocně touží po člověku! Má rád maličké, slabé, nemá zálibu v pyšných. Nikdy nehledejte pomoc u stvoření, ale volejte k Bohu. Jestliže kvůli nějakému hříchu nebo nouzi spadnete na dno propasti, volejte co nejhlasitěji, zaútočte na jeho srdce. Naučím vás maličký úskok. Řekněte mu: »Pane, jsem sama, jsem na dně, úplně dole, mám zlomenou ruku i nohu, jsem slabá, nemocná, přijď. Už ani nedokážu volat k Tobě a nechci jinou záchranu než od Tebe.«"

(Dokončení v příštím čísle.)

P. Mieczysław Piotrowski TChr
Z Miłujcie się! 1/2014
Překlad podle světla 28-29/2014

Duchu Svatý, povzbuď mě.
Boží Lásko, pohlť mě.
Po správné cestě veď mě.
Maria, Matko má,
shlédni na mě.
S Ježíšem žehnej mi.
Od všeho zla,
od všeho klamu a nebezpečí
uchovej mě.

(denní modlitba
blah. Marie od Ukřižovaného Ježíše)

Když nevíte, co je dobré
a co je zlé, řekněte
v hloubi srdce v kleče:
»Pane, odříkám se satana,
jeho díla, jeho náklonnosti,
chci jenom Tebe
a tvého Ducha.«

(blah. Maria od Ukřižovaného Ježíše)

MLADÝM

Nejsi pouhé číslo, které lze nahradit

Bůh sám tě stvořil. Patříš k němu. Žádný člověk nad tebou nemá moc. Bůh do tebe vkládá svoji lásku. Zná tvé srdce, ví, co cítíš. Obrací se k tvému já. Nejsi jen jedním z mnoha mezi lidmi. Jsi jedinečný. Jsi pro Boha tak důležitý, že tě oslovuje osobně a slibuje ti něco, co povede tvůj život, co je základem, na kterém můžeš stavět.

Neseš si nějaké jméno, jímž se lišíš od ostatních

Tvoji rodiče ti dali jméno a od narození tě jím oslovovali. Je významnou součástí tvé osobnosti - spojuješ s ním svoji identitu. Když na tebe zavolali jménem, věděl jsi, že mají na mysli právě tebe.

Ty, ten jedinečný člověk, jsi důležitý. Neseš si nějaké jméno, jímž se lišíš od ostatních. Nejsi pouhé číslo, které lze nahradit. Tvoje jméno se stalo významnou částí tvého JÁ. V něm je soustředěna celá historie tvého života. Jak vnímáme svoje jméno, závisí na lidech, kteří nás jím oslovují. Jestliže nás osloví lidé, které máme rádi, zhmotňuje se ve jménu všechna jejich náklonnost a láska.

Slyším své jméno - a už se vynořuje vzpomínka na barvu hlasu, kterým je vyslovovali můj otec, matka, moji sourozenci, strýček a tetička. Ve jménu se zhmotnila jejich láska. Uvědomím si ji vždycky, když mé jméno zazní. Možná že tvá přítelkyně, přítel, žena nebo muž dodali tvému jménu nový tón. Možná jsi v něm zaslechl něco, co jsi se svým jménem nikdy dříve nespojoval.

Tvé jméno má svůj význam

Zajímal ses o původ svého jména? Z jakých kořenů pochází? Můžeš prozkoumat jeho etymologii. Etymologie se zabývá hledáním původního významu nějakého slova. V každém jménu se skrývá určité poselství. Tvoje jméno vytváří prostor, do kterého můžeš vstoupit a objevovat vlastní hloubku a krásu.

Nejen lidé tě oslovují jménem, ale i Bůh

V proroku Izaiášovi říká Bůh Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj" (Iz 43,1).

Ta slova jsou určena i tobě. Když tě Bůh volá tvým jménem, vyjadřuje tím, že jsi pro něho důležitý. Jsi pro něho jedinečný. Bůh sám tě stvořil. Patříš k němu. Žádný člověk nad tebou nemá moc. Bůh do tvého jména vkládá svoji lásku. Zná tvé srdce, ví, co cítíš. Obrací se k tvému já. Nejsi jen jedním z mnoha mezi lidmi. Jsi jedinečný. Jsi pro Boha tak důležitý, že tě oslovuje osobně a slibuje ti něco, co povede tvůj život, co je základem, na kterém můžeš stavět. Tvé jméno, kterým tě Bůh volá, ti ukazuje nezaměnitelnou důstojnost člověka.

Podle knihy Anselma Grüna Tvé jméno, *vydalo Karmelitánské nakladatelství*

Na minutu s Ladislavem Kubíčkem

Obyčejná svatost je dosažitelná

V divadle dovedeme zkritizovat každou maličkost: „Rusalka byla tlustá jako bečka, princ taky." Když jsme si zaplatili, chceme něco pořádného, chceme dokonalost. Je to všeobecný požadavek. Nedokonalost reklamujeme, stěžujeme si. Náš život je společné dílo Boží a naše. Jistě není chyba na straně Boha, když dokonalí nejsme. Do nebe se nic nedokonalého a nesvatého nedostane, tak proč s tou dokonalostí jen koketujeme? Bůh po nás většinou nechce, abychom se nechávali natahovat na skřipec a ještě si zpívali. Existuje přece i obyčejná svatost, ne mimořádná, a ta je v silách každého křesťana. Je k ní zapotřebí dvou prvků. Prvním je milost, kterou nám skrze víru a svátosti Bůh nabízí. A když chce, abychom byli svatí, určitě nám jí dá, kolik potřebujeme. Úsilí o svatost musí být už tady na zemi naším nejvyšším štěstím. Druhým potřebným prvkem je naše svobodná vůle, náš mravní život. Vyžaduje to lásku a bdělost.

Klidně si přiznat, co cítím

V úsilí o svatost je to s city a s vůlí stejné jako všude jinde. Cit mi říká: „Prosím tě, o co to usiluješ? Vždyť je to nemožné!" Je nutno s tím bojovat, naučit se milovat vůlí, nejenom citem. Je to stejné jako ve vztazích mezi lidmi. Manželka si musí umět říct: „Jsi potvora, nejraději bych tě zakousla, ale chci tě mít ráda." Je důležité si to takhle jasně pojmenovat, třeba i nahlas, a plně si svůj záměr uvědomit, aby člověk neměl pocit, že se stále jen přetvařuje. Klidně si přiznat, co cítím: nepřátelství, závist, žárlivost. Buďme pravdiví. Nepřetvařujme se. Co cítím, to je cit, ale ten mě teď nezajímá. Teď mě zajímá, co chci. Chci zůstat ve sféře citů? Nebo chci cit podřídit své vůli? Tak dlouho se budu snažit mít tě ráda, až se mi i ten cit podřídí. Totéž platí v úsilí o svatost. Chci být svatý, protože to ode mě očekává Bůh a ten přece po mně nechce nic neuskutečnitelného.

Není to nic přehnaného

V Japonsku prý věk člověka nepočítají od narození, ale od početí. Zřejmě je to správnější. Předpokládám, že nepochybujeme o tom, že Panna Maria počala z Ducha svatého. Ale musí nám být také jasné, že početí každého života, i našeho, je z Ducha svatého. Každého z nás rodiče počali za jeho spoluúčasti. Není nic, co by bylo vyloučeno z působení Ducha svatého. Všechny události v mém dosavadním životě, včetně mého početí, byly projevy Ducha svatého. Poděkoval jsem už za své početí? Mám v tom čisté svědomí? Naučme se prožívat Ducha svatého jako všudypřítomnou skutečnost. Není to nic přehnaného. Proč bychom neprožívali plnost života, ke které nás Kristus vykoupil? Učme se to od Panny Marie. Byla ženou prostou, ale neobyčejnou tím, že byla v každé životní situaci ve spojení s Duchem svatým. Jakmile se tomu naučíme, stane se náš život podstatně bohatším a posvátnějším.

Jaképak odpočinutí věčné

Jak je v nás ten materialismus zažraný - na zemi jsme budovali socialismus, tak ať nám po smrti za to dá Pán Bůh věčné odpočinutí. Jestli má někdo tuhle materialistickou představu o nebi, převzatou z pomníků na hřbitově, bude hodně překvapen. Žádné odpočinutí věčné. Nic takového. Tam se teprve pořádně žije! Tam se zpívá! V nebi se nebuduje socialismus ani nic podobného. Nedělají se tam zbytečné věci, ale žije se tam naplno v duchovní sféře. Kdybych byl papežem, tak tu nedomyšlenou modlitbu za odpočinutí věčné nejen zruším, ale přímo zakážu. Já sám se už místo ní zásadně modlím: „Život věčný, dej mu, ó Pane." Křesťan nemůže být jenom nějakým lepším materialistou, musí být křesťanem důsledným. Vyvrcholením jeho pozemského života je přechod do aktivního, plného života věčného.

Na minutu s Ladislavem Kubíčkem - Oslovuji? Myšlenky z exercicií P. Ladislava Kubíčka
Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2008

Three Messages from One Miracle

The Gospel presents to us the miracle of the multiplication of loaves and fish (Mt 14:13-21)....

We can understand three messages from this event.

The first is compassion. In facing the crowd who follows him and - so to speak - "won't leave him alone," Jesus does not react with irritation. He does not say, "These people are bothering me."... He reacts with a feeling of compassion, because he knows they are not seeking him out of curiosity but out of need.

But attention: compassion - which Jesus feels - is not simply feeling pity. It's more! It means to suffer with, in other words to empathize with the suffering of another, to the point of taking it upon oneself.

Jesus is like this: He suffers together with us, He suffers with us, He suffers for us. And the sign of this compassion is the healing of countless people He performed.

Jesus teaches us to place the needs of the poor before our own. Our needs, even if legitimate, are not as urgent as those of the poor, who lack the basic necessities of life....

The second message is sharing. ...

It's helpful to compare the reaction of the disciples with regard to the tired and hungry people, with that of Jesus. They are different.

The disciples think it would be better to send them away so they can go and buy food. Jgsus instead says, "You give them something to eat."

Two different reactions, whic reflect two contrasting outlooks: the disciples reason with worldly logic, by which each person must think of himself. They reason as if to say, "Sort it out for yourselves."

Jesus reasons with God's logic, which is that of sharing.

How many times we turn away so as not to see our brothers in need! And this looking away is a polite way to say, with white gloves, "Sort it out for yourselves."

And this is not Jesus' way. This is seifishness. Had He sent away the crowds, many people would have been left with nothing to eat. Instead those few loaves and fish, shared and blessed by God, were enough for everyone.

And pay heed! It isn't magic, it's a "sign," a sign that calls for faith in God, provident Father, who does not let us go without "our daily bread," if we know how to share it as brothers....

And the third message: The miracle of the loaves foreshadows the Eucharist.

It is seen in the gesture of Jesus who, before breaking and distributing the loaves, "blessed" them (Mt 14:19). It is the same gesture that Jesus was to make at the Last Supper, when He established the perpetual memorial of His redeeming sacrifice.

In the Eucharist Jesus does not give just any bread, but the bread of eternal life, He gives Himself, offering Himself to the Father out of love for us....

Compassion, sharing, Eucharist. This is the path that Jesus points out to us in this Gospel.

By Pope Francis
From the Angelus
St. Peter's Square
August 3, 2014

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

South Bohemia 6

Orlík Castle

Orlík Chateâu before the building of the Orlík Dam.
Oil on canvas, by Czech painter Vilém Ströminger.

Orlík Castle is a chateâu located 500 metres northeast of the village of Orlík nad Vltavou, in the northern part of the District of Písek, in the South Bohemia Region of the Czech Republic. The original position of the chateâu, on a rock 60 m above the Vltava valley, was altered by the creation of the Orlík reservoir in 1954-62, and the chateâu is now barely a few metres above the water level.

The meaning of the name Orlík stems from the word "young eagle" (Czech: Orel). It is often suggested that this castle would have resembled an eagle or nest perched upon the rocky outcrop above a turn in the River.

Orlík was established as a royal castle beside a ford across the River Vltava in the second half of the 13th century, probably by Přemysl Otakar II, although in the Middle Ages it came into the hands of noble families and its ownership changed many times. From 1408 the Zmrzlík of Svojšín family owned it, and during their time the Hussite Captain Jan Žižka of Trocnov stayed in the castle. In 1508 the castle burned down, and was rebuilt as a Renaissance chateâu by the new owners, the Lords of Švamberk. In 1623 the Eggenbergs acquired Orlík, and in 1717 it was inherited by the Schwarzenbergs. At the beginning of the 19th century it became their main residence. The most famous member of the family was Field Marshal Karl Philipp, Prince of Schwarzenberg, who was victorious over Napoleon in the Battle of Leipzig in 1813. In 1802 the chateâu was burned out, and during the subsequent repairs a fourth storey was added to the building. The current Romantic Gothic appearance dates from 1849 to 1860, when partial remodelling in this style was carried out according to plans by Bernard Gruber. The Early Gothic style castle of Orlík was confiscated by the Communist Regime after 1948, but in 1990s was reverted to the Schwarzenbergs.

Access to the chateâu is by a stone bridge across the moat. Three round towers rise above the main façade, one of them being the original, built in the 14th century. The passage into the chateâu is cut into the rock and leads to a trapezoidal courtyard, with arcades on the ground floor. The oldest building is the former palace, which dates from the 14th century and forms the north side of the courtyard.

The interiors are mainly in the Empire style, from the first half of the 19th century. The Lovecký sál (Hunter's Hall), with quadripartite ribbed vaulting, is original Gothic, and the chapel, also dating from the Gothic period, has a net vault. From an artistic point of view, the most valuable rooms are the state rooms on the first floor; the Greater and Lesser Knight's Halls; Hunting Hall; Blue and Empire Saloons; Library, and the Gun Corridor. The interiors are furnished in the style of the period and feature the family's collection of art works.

Adjoining the chateâu is an English style large park, covering 143 hectares, with native and non-native species of trees and shrubs, and a greenhouse with a collection of fuchsias. The Pseudo-Gothic Schwartzemberk vault is situated in the western part of the park.

From Wikipedia,
the free encyclopedia

Photo on back page:
Orlík Chateâu above the Orlík Dam an the River Vltava

